conexió

ESPECIAL MONOGRÀFIC COVID-19

ASISTENTE PERSONAL. EMPODERAMIENTO Y CRECIMIENTO PERSONAL

LA HISTÒRIA DEL SERVEI DE LLEURE

ENTREVISTA A QUATRE MANS: TRINI ARNAU I SÍLVIA GELABERT

ANY 2020 / NÚM. 36

FUNDACIÓ aspace Catalunya

ÍNDEX

3
EDITORIAL

4
MONOGRÀFIC Covid-19
- Queda't a casa amb Aspace
- Experències de confinament
- Testimonis i experències dels professionals
- Ha marxat
- Reflexions de la redacció

20
NOVETATS
- Estimat David Rufián
- Aspace col·labora en una investigació de la prevalença del tea
- Asistente personal. Empoderamiento y crecimiento personal.
- Asistente sexual.

24
ASPACE
- La història del servei de lleure.

26
ENTREVISTA A QUATRE MANS
- Trini Arnau i Sílvia Gelabert

29
ENJOY

32
LA CONTRA
- Entrevista a Míriam Torrella

ÚLTIMA HORA

AJORNEM EN UN NOU FORMAT

Jornades d'abordatge de la paràlisi cerebra len edat infantil

Donada l'excepcionalitat de la situació, per la pandèmia de la COVID19, hem hagut de paralitzar l'activitat presencial durant algunes setmanes i adaptar-la a altres formats per donar resposta a les necessitats dels nostres usuaris.

I alhora, també hem hagut d'ajornar altres iniciatives i actes. És el cas de la celebració de les **"Jornades sobre l'abordatge de la paràlisis cerebral en edat infantil"**, que estaven previstes els dies 6 i 7 de març de 2020.

Aquestes jornades organitzades per Fundació Aspace Catalunya conjuntament amb Hemiweb, es plantejaven com un espai de trobada i intercanvi de coneixement entre professionals de diferents especialitats -neurologia, neuropediatria, psiquiatria, oftalmologia, psicologia, rehabilitació, cirurgia, nutrició, fisioteràpia, logopèdia i teràpia ocupacional-, i d'interès tant en l'àmbit sanitari, educatiu com social.

Hi havia inscrits més de 200 assistents, i la presència de 20 ponents referents en l'àmbit de la paràlisis cerebral de diferents institucions i hospitals -Fundació Aspace Catalunya, H. Vall d'Hebron i HSJD entre d'altres-, suposaven un espai únic on compartir experiències des d'un enfoc multidisciplinari.

Donada la importància que considerem tenen aquestes Jornades, estem treballant per tal de poder-les dur a terme entre octubre i novembre de 2020. Amb un format diferent, via webinar, mitjançant una periodicitat setmanal anirem desenvolupant totes les ponències que teníem programades.

Properament en rebreu més informació, amb els detalls per a la inscripció i programació de les conferències.

Estem segurs de que serà un acte enriquidor que plantejarà nous reptes davant l'abordatge global de la paràlisis cerebral en infants.

Elena Puigdevall
(Directora de Serveis de Salut)

Revista subvencionada per: Ajuntament de Barcelona

STAFF

Redacció
Rosa Ortolà, Xavi Soteras, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis López, Verònica Pàmies, Manolo Martínez, Víctor Herrero, Yolanda Pons, Ismael García, Mabel Clavell.

Edició i La contra
Yolanda Elipe

Impressió, maquetació i disseny
ASPACET / Pau Segarra

Coordinació tècnica i Edició
Chema Martín

Col·laboració
Laura Recio, Yolanda Elipe, Arancha Maestro, Chema Martín, Albert Tribó, Carlos Varela, Sílvia Alba, Bianca Palmisano, Jordi Dam, Elena Puigdevall, Míriam Torrella, Jessica Bao, Pep Sánchez, Mercè Martínez, Mireia Almiñana, Laura Pérez, Sònia de Abril, Patricia Burgos, Iciar López, Guadalupe Vaca Narvaja, equip de Poblenou.

Aquesta revista és gratuïta però el seu cost de producció, edició i disseny és de: 5,25€ per unitat.

Editorial

La trenta sisena edició de la revista Connexió s'ha centrat en l'impacte que ha tingut el coronavirus en el nostre entorn més proper. Des de la vivència en la gestió interna de la nostra residència, passant pel confinament viscut, per l'adaptacio de la rehabilitació i les activitats ocupacionals o pedagògiques de manera telemàtica en temps de pandèmia, aportant també la visió de la família amb un fill o filla amb discapacitat i les pèrdues viscudes a causa de la covid.

És una revista amb molts escrits. Aquests tres mesos de confinament han tingut moltes etapes, i el període ha comportat moltes reflexions internes sobre aspectes importants de les nostres vides, i escrits de com ens sentim. Han estat tants, que hem hagut de posposar la secció "Personalment" pel proper número. Us deixem alguns trossets de les nostres ànimes.

A més d'aquest tema principal i encara actual, publiquem també altres articles d'interès per als lectors de la nostra revista. Un sobre el dret bàsic de la persona amb discapacitat a tenir un assistent personal, amb la mirada en el model d'atenció centrada en la persona i la filosofia de vida independent, fomentant apoderament, dret a la igualtat i no discriminació. No us el podeu perdre. Un altre que a través de la història del servei de lleure entenem el present i el futur de l'entitat en relació al lleure i a la dimensió social de la persona.

I també ens acomiadem amb una entrevista, de les nostres estimades Trini Arnau i Sílvia Gelabert, dues terapeutes ocupacionals amb gran trajectòria de la nostra Escola, que s'han jubilat i les rendim homenatge en aquesta secció.

Esperant que gaudiu i us emocioneu, gràcies per llegir la nostra revista.

La Redacció

MONOGRÀFIC COVID-19

Queda't a casa amb Aspace

Gairebé 100 dies han estat els que, de forma història i inèdita, la Fundació Aspace Catalunya, ha hagut de readaptar-se a una situació que cap de nosaltres ens haguéssim imaginat el dia 14 de març. A un confinament estricte per poder frenar la propagació d'un virus que, entre molts, ha afectat als més vulnerables.

D'un dia per l'altre vam viure com la violència de la propagació ens feia quedar-nos a casa, deixava els serveis tancats, i Aspace quedava buida de pacients, usuaris i alumnes. I la Residència es quedava sola, afrontant una situació duríssima amb molta incertesa.

Davant d'això ens vam haver d'adaptar per tal d'entre tots, usuaris, famílies i professionals, quedar-nos a casa i seguir avançant, sense perdre massa les rutines diàries que ens donen seguretat i benestar.

El principal canvi per poder oferir els serveis, ha estat la ràpida adaptació a l'ús de les noves tecnologies de la informació i la comunicació.

Sota el paraigües "Queda't a casa amb Aspace" vam impulsar un espai on tots els usuaris, alumnes i pacients han pogut seguir connectats. També a través de les nostres xarxes socials, que han estat més actives que mai. Tots els serveis d'Aspace han publicat propostes didàctiques, ocupacionals, rehabilitadores i psicològiques, per impulsar la cura de la salut del nostre col·lectiu, seguir actius, connectats amb els referents, i ocupats seguint aprenent.

Agraïm de tot cor el compromís i l'esforç de totes les famílies amb la finalitat d'estar connectats amb totes les propostes, reptes i tractaments proposats.

D'altra banda agraïm també la creativitat de les activitats, la cooperació entre serveis i la implicació en tot moment de tots els professionals. Aquests valors ens fan referents en l'atenció a les persones amb paràlisi cerebral.

De ben segur que aquesta experiència viscuda, cadascú des de la seva realitat, ens ha unit més i ens ha fet més forts. De vegades, les crisis ens ajuden a valorar la importància de les coses d'una altra manera.

Tot i els canvis que han comportat aquesta situació, seguim il·lusionant-nos en nous projectes de futur orientats a l'atenció integral de la persona amb paràlisi cerebral.

La Direcció

Experiències de confinament

Volem compartir amb tots el lectors de la revista les reflexions d'aquesta experiència "única" de confinament, i d'incertesa davant tot el que estava passant i la nova normalitat. Com hem viscut el fet de no poder sortir de casa, o de la residència, la por a aquest desconegut virus, estats d'ànim, què hem trobat a faltar, pensaments i visions de tot plegat...

REFLEXIONES

En estos tiempos que vivimos ahora, nunca hubiéramos imaginado que iba a ocurrir, este repentino caos del coronavirus sin avisar a la población mundial. Estábamos esperando tanto tiempo que llegarse el año 2020 porque decían que sería el año del futuro y un mundo mejor para las personas con nuevas tecnologías y toma año 2020.

Al principio solo parecían rumores que habían de un virus en China, pero los días pasaban y cada vez habían más personas contagiadas en los hospitales de china, que se morían, no eran rumores, si no que era cierto, cada vez se contagiaban más personas y los hospitales no daban a basto. Pero la mayoría de las personas de la población mundial todavía no eran conscientes que el conoravirus les podían afectar a ellos.

Todavía se viajaba por placer o por negocios, y mientras se contagiaban sin darse cuenta, de lo que les estaba ocurriendo. Luego más tarde, pasaban los días y cada vez habían más infectados en varios países.

También, habían otras personas, que estaban por x motivos, fuera de sus países, y querían regresar a lado de sus familiares, se y colapsaban todos los medios de trasportes, aviones, trenes, barcos etc. Porque iban a cerrar las fronteras, definitivamente de los países del mundo, y las personas ya estaban muy preocupadas por no estar en sus países y no poder estar en sus países. Esta terrible situación que les iba afectar y que nos venía encima. Hasta los medios de comunicación dijeron, que ahora se podían contagiar dos personas sin tener el virus.

Aquí empezó el pánico entre la población mundial, ahora ya era oficial que era pandemia. Entonces poco a poco los presidentes de cada país ordenaron cerrar las fronteras progresivamente, para que no entrara ni salieran nadie, y también ordenaron a los ciudadanos que se quedasen en sus casas confinados, para que estén más protegidos ante el conoravirus.

El día 28 de marzo del 2020 Pedro Sánchez, hizo una rueda de prensa, también salió en la televisión diciendo que todos los trabajadores no esenciales debieron permanecer en sus casas, desde el 30 de marzo hasta el 9 de abril. Con esta medida reducimos aún más la movilidad de las personas, y disminuimos el riesgosde contagios y algo muy importante se redujo la presión sobre las UCIS en nuestros hospitales.

Todos estaban terriblemente alarmados, fueron muchas y muchas personas que asistieron a los hospitales, habían personas que conseguían ponerse bien, pero también habían personas que desgraciadamente se morían. El virus afectaba a los más vulnerables, a las personas que tenían problemas respiratorios y los ancianos: Los síntomas eran tos seca, dolor de cabeza, fiebre y síntomas respiratorios. Cada vez se expandía más a todos los hospitales de los diferentes países del mundo.

¿En verdad, el planeta tierra se ha dado un respiro sin nosotros, eso quiere decir, el virus en realidad somos nosotros? ¿Es verdad que ha estado mejor sin nosotros? Veamos que ha pasado en el planeta tierra, durante los días de aislamiento del ser humano. Como ya sabéis en distintas ciudades del mundo, hemos visto animales paseando por las calles vacías. Por ejemplo, en los canales de Venecia las aguas se volvieron cristalinas y se podían ver las distintas clases de peces nadando, pavos reales paseando por las calles de Madrid, delfines nadando visitando la bahía de Cartagena, jabalís en las calles de Barcelona, los ciervos podían ir tranquilamente y libres por las calles.

El silencio y la tranquilidad, que reina en las diferentes partes de mundo, eso ha sido un gran respiro para la fauna silvestre. Pero desgraciadamente, cuando los hombres volvemos a salir a las calles, ellos volverán asustados reducidos a bosques y selvas. Por eso, tenemos que pensar y reflexionar sobre cómo nos relacionamos con los demás seres vivos, y como la absurda expansión de las ciudades acorta la vida misma. Además es bastante irónico que la enfermedad que le quita la vida los seres humanos, esté precisamente en el aire. El aire del planeta, gracias a la cuarentena de coches y fábricas, es más saludable, pero con un virus mortal, de película de Hichcott.

Ahora, es una oportunidad, para todos nosotros, para poder hacer un mundo mejor, y reflexionar que el planeta tierra, no es solamente para nosotros, si no que es de todos los seres vivientes, y cada uno de nosotros podemos aportar nuestras propias semillas, en esta necesaria transformación de la madre tierra y sacarle las heridas, que nosotros mismos le hemos hecho. La Covi19 ha llegado, para abrirnos los ojos a todos, para reflexionar, que hay que cuidar y regar a la naturaleza y a los animales, que gracias a ellos podemos estar en el planeta tierra, y también darnos cuenta de que somos más frágiles de lo que pensamos...

Mabel Clavell
(Persona usuària Residència)

REFLEXIONES

Estaba en la residencia con mis compañeros, justo antes del confinamiento, creo que era el 4 de marzo. No me encontraba bien y fui al H. Vall d'Hebrón. Me hicieron toda clase de pruebas y vieron que tenía inflamado el intestino grueso. Cuando aparentemente me recuperaba me llamaron de la residencia para avisarme que no volviera por el tema de la covid'19.

Me he sentido muy agobiada, he intentado estudiar y solo he salido para ir al médico, además han operado a mi padre de cataratas, no puede hacer fuerza..., seguramente no volveré a la resi hasta septiembre.

Espero que todo mejore...

Arancha Maestro
(Persona usuària Residència)

SOBRETOT CONVIURE, COMPARTIR I APENDRE. (O HISTÒRIA D'UN CONFINAMENT)

Ja ens havien avisat: això del Coronavirus podia ser problemàtic, però molts "experts" deien que seria com una grip, potser una mica més forta del que és habitual, deien (potser perquè no volien espantar al personal). Poca gent, molt poca, semblava creure que seria una cosa tan greu.

La qüestió és que en pocs dies la cosa es va anar complicant, els contagis es multiplicaven, i als hospitals es van començar a encendre totes les alarmes.

Amb aquest panorama, el 15 de Març comença l'Estat d'Alarma. Havien de ser 15 dies de confinament (una paraula que no havíem pronunciat pràcticament mai, i que a partir d'aquell dia forma part important del nostre vocabulari). Es van tancar les escoles, la gent que podia, va començar a treballar des de casa, i es va produir la parada de les activitats no essencials.

Amb aquest panorama no vam tenir més remei que adaptar-nos a la realitat, que no era altra que haver de compartir els espais del nostre piset 24 hores al dia tots tres, ah, que no sabeu qui som..., doncs ara us en faig cinc cèntims.

En Jaume, que té 29 anys i paràlisi cerebral, segurament el coneixeu del centre d'Aspace de Badalona, o dels Campionats d'Slalom amb cadira de rodes...

L'Anna, mare d'en Jaume que es multiplica per atendre'ns a tots dos, i treballar al mateix temps (normalment ja ho fa, però amb això del teletreball la cosa es complica).

I jo mateix, pare d'en Jaume.

Aquesta realitat inesperada, ens ha fet aprendre moltes coses a corre-cuita.

Hem après a valorar molt més la feina d'alguns professionals, principalment els que treballen a la Sanitat, però també els que han estat pendents dels nostres fills i que han treballat per a que el confinament fos una mica més passable. No oblidem els qui ens han permès l'accés als productes de primera necessitat, pagesos, transportistes, empleats dels comerços d'alimentació, etc.

Hem après noves paraules que hem incorporat al nostre vocabulari, com Coronavirus, COVID19, pandèmia, tele-treball, confinament, distància social, respiradors, represa,... aquesta situació ens ha obligat a redefinir les formes de comunicar-nos amb la família i amics. Hem après a fer servir la tecnologia per comunicar-nos amb els nostres, de fet amb les vídeo-conferencies hem pogut estar una mica més a prop, tot i la distancia que el confinament ens ha imposat.

"Aquesta realitat inesperada, ens ha fet aprendre moltes coses a corre-cuita."

Hem après a distribuir el nostre temps per tal de treballar des de casa, i al mateix temps estar pendents de les necessitats del nostre fill, intentant explicar-li tot el que significava aquesta moguda i intentar que no s'espantés més del que ho estàvem els pares, ajudant-lo a suportar el confinant tancats a casa durant tant de temps.

I sobre tot, hem après a conviure moltes més hores del que estàvem acostumats, i he de dir que en el nostre cas, la convivència ha estat molt bona, encara ens parlem!!

Salut per a tothom.

Pep Sánchez
(Pare del Jaume, usuari del CTO Badalona d'Aspace)

EL MEU CONFINAMENT

La meva vida va canviar sencera quan a Wuhan tenien un virus i deien que era molt perillós... però pensava «és molt lluny». Sense adonar-me'n «en hores quedem confinats a casa». Carai! les notícies corrien a una velocitat molt ràpida però sempre penses que ho aturaran. No es va aturar i va arribar a Itàlia. Penses «mare meva! El tenim a tocar!». A partir d'aquell moment no podia parar de pensar. Finalment, en un parell de dies quedem tots confinats a casa, penso que això s'aturarà, la meva filla Mireia es queda a la residència pensant que el cap de setmana vinent ja la tindrem a casa, cosa que després va allargar-se set setmanes.

«Quin patir Déu meu! En tot moment tenia notícies seves però per a mi no era suficient. Sóc una mare patidora, durant tot el dia el meu cap no parava de pensar «Com estarà la Mireia? I els seus companys? Estaran tots bé?» esperava que fossin les 5'30 per poder trucar o que em truques ella. Quan sentia la seva veu, el meu cor es trencava de dolor. El primer que li preguntava és: Mireia estàs bé? Ella sempre em deia «tranquil·la mama, tu cuida el papa i el papa que et cuidi a tu. A mi em cuiden molt els monitors» Quina lliçó de maduresa m'ha donat. Sempre va saber el que passava, ja que des de la residència no li van amagar res. Sempre tindré paraules d'agraïment per la Lupe, la directora, i el seu equip.

Al moment d'acomiadar-me d'ella, dins meu quedava una tristor que no podia evitar.

Els dies anaven passant, intentava passar com podia el dia, feia ioga online, llegia llibres escoltava música, parlava amb els meus néts, amb la família i com no, amb els amics; crec que com tothom.

Quan sortia a la terrassa de casa, quina tristor. Visc en un poble molt viu, hi ha molta joventut, tenim molta mainada però tot havia canviat. Era com si el temps estigués aturat, els nens no cridaven, el soroll dels cotxes no existia, ningú sortia al carrer.

Sabeu el que hem cridava l'atenció? El cant dels ocelles, ja que més que mai, ells també eren la meva companyia.

En tot moment vaig viure amb molt estrès, el meu marit havia d'anar a treballar cada dia de cara al públic i la meva família també; quan arribava a casa tenia por que es contagiés.

Estem contents, finalment tenim la Mireia amb nosaltres.

En aquest moment tant dur que estem passant amb aquesta maleïda pandèmia, vull expressar la meva abraçada més gran del món a tots els nois i noies que estan a la residència. Tots sou uns campions.

Mercè Martínez
(Mare de la Mireia Almiñana, usuària de la Residència Aspace Montjuïc)

Hola soy Mireia y quiero explicaros cómo he vivido mi confinamiento, en todo momento nos explicaron qué estaba pasando, pero de pronto los monitores estaban con las mascarillas. La verdad es que me asustaba un poco no poder ver sus caras, pero luego te vas acostumbrando. He tenido un par de bajones, pero no quería preocupar a los monitores, aunque ellos enseguida me lo notaban.

Hemos hecho actividades, el día de Sant Jordi pinté una rosa para darse-la a mi madre cuando la viese, bailamos zumba, me lo pasé muy bien. ¡Veíamos películas y también la TV. Ahh! ¡Se me olvidaba!!! Toni, el cocinero nos hizo una mona de Pascua y estuvimos muy contentos.

Quiero dar las gracias a Eli, Silvia, Pau, Albert, Luis y Dani por las clases telemáticas que me están dando.

Pronto volveré a la residencia y estaremos todos juntos. ¡Os quiero un montón!!

¡Muchos besos!!

Mireia Almiñana
(Usuària de la Residència Aspace Montjuïc)

Testimonis i experiències dels professionals

TESTIMONIO DE LA DIRECTORA DE LA RESIDENCIA ASPACE MONTJUÏC, LUPE VACA NARVAJA.

Poner palabras a todo lo vivido me ha sido sumamente difícil, quizás aún hace falta tiempo para asimilar y poner nombre a todo lo acontecido en tan corto periodo de tiempo.

El mes de marzo comenzó con el triste adiós a nuestra querida Lourdes, y de un día a otro empezamos a experimentar una situación que personalmente jamás pensé vivir. Una película de ciencia ficción que se volvió parte de nuestra realidad sin preaviso.

La llegada de la pandemia supuso una sacudida que nos puso a prueba a todos y a cada uno de los que formamos parte de la residencia, usuarios, familias y profesionales. La pandemia de la COVID-19 ha sido y sigue siendo un reto a nivel organizativo, pero sobre todo ha puesto a prueba la capacidad de reacción del personal que diariamente atendemos a los usuarios. Siempre he pensado que en los momentos de dificultad es cuando las personas se retratan y sacan lo mejor que tienen dentro, y así ha sido.

Sobre todo me gustaría destacar la labor y dedicación de los profesionales de atención directa que durante estos meses se han volcado en cuerpo y alma al cuidado de las personas usuarias, brindando especial cuidado a aquellos usuarios que debieron ser aislados por prevención. A pesar de las dificultades, los miedos y la angustia por todo lo que estaba ocurriendo fuera y dentro de la residencia los profesionales supieron sacar lo mejor de sí mismos creando un clima de tranquilidad y positivismo que fueron claves para sacar adelante la situación. Como Directora, y parte de este equipo, siento orgullo y admiro su valentía.

Durante estos meses recibimos de forma constante un bombardeo de información, muchas veces contradictoria y en su mayoría poco ajustada a la realidad de las personas usuarias que residen en la residencia ASPACE Montjuïc. No podemos olvidar que nuestros usuarios tienen unas necesidades muy diferentes a las de otros colectivos con discapacidad, y por ello requieren unas atenciones y cuidados específicos que no se veían reflejados en los protocolos que día a día recibíamos. Es por ello que ante esta situación en la que la salud y la seguridad de las personas prevalece por encima de todo, mi premisa como directora de la residencia ha sido hacer todo lo posible para que tanto los profesionales como los usuarios no se dejaran llevar por la incertidumbre y la tristeza que la situación conllevaba. Todos nuestros esfuerzos como profesionales fueron encaminados a dar a nuestros usuarios todos los cuidados y atenciones que requerían para hacerles sentir seguros en ésta, su casa.

No puede perderse de vista que las residencias no somos hospitales, en las residencias debemos de atender, cuidar y dar respuestas a las necesidades de las personas según sus preferencias e intereses. Y, sobre todo, teniendo en cuenta que detrás de cada persona hay una historia de vida y muchos proyectos por alcanzar.

Si miro hacia el futuro, sé que el virus, como muchos otros, convivirá aún bastante tiempo hasta que pueda darse con la vacuna y con tratamientos eficaces, lo que nos supone compatibilizarlo con la vuelta progresiva a la normalidad, pero sin bajar la guardia. Todo depende ahora mismo de lo responsables que seamos, de nuestra actitud frente al coronavirus. Este es, sin duda, el momento de ser responsables manteniendo las medidas que ya conocemos: la distancia de seguridad, la higiene de manos y las mascarillas.

Por último, quiero agradecer especialmente a las familias su total confianza en nosotros, no puedo imaginar lo difíciles que han sido estos meses alejados de su ser querido sin saber lo que podía ocurrir, y aún así no dejaron de hacernos llegar de una u otra forma palabras de ánimo y cariño para seguir luchando.

Gracias.

Guadalupe Vaca Narvaja
(Directora de la Residencia)

TESTIMONIO DE UNA AUXILAR DE LA RESIDENCIA ASPACE MONTJUÏC, ICIAR LÓPEZ.

De un día para otro nos quedamos solos en la residencia, el personal esencial, sensación de incertidumbre hacia todo lo que estaba ocurriendo en el mundo. Mucha información y ninguna clara. Aparecen los primeros miedos hacia el desconocimiento que nos venía y con ello los primeros síntomas compatibles al COVID-19 dentro de la residencia.

Recuerdo estar en un despacho con unas compañeras, donde nos iban dando noticias devastadoras, empezábamos a aislar a chicos, profesionales que debían irse de cuarentena, llegaban los primeros EPIs. Entre todas aquellas noticias intentaba estar concentrada para comprender como se ponían y quitaban los EPIs, qué hacer para entrar en las habitaciones y como se trabajaría a partir de ahora. Recuerdo las caras de cada una de mis compañeras en esos momentos, donde no nos salían las palabras, se nos caían las lágrimas y teníamos muchas preguntas sin saber por dónde empezar.

"Durante estos meses me llevo muchas cosas aprendidas que jamás imaginé, que me cambiarán, tanto a nivel profesional como personal..."

Mientras me vestía por primera vez, con la ayuda de compañeras, repasábamos paso a paso todo antes de entrar para no dejarnos nada. En aquellos instantes solo pasaban por mí cabeza todas aquellas preguntas sin respuestas, inseguridades, incertidumbres, aun así, en ningún momento apareció el miedo o la duda de si entrar o no.

Los primeros días, las primeras semanas, eran abrumadoras, el cansancio físico de trabajar con aislamientos y el gran cansancio psicológico que suponía me dejaban agotada, donde al llegar a casa por las tardes no podía hacer nada más que descansar y dormir. Los cambios de protocolos eran constantes, aprendíamos día a día como protegernos y protegerlos. Teníamos que ser los ojos que lo controlaban todo, a través de esas gafas empañadas por el sudor donde apenas se podían ver las agujas del reloj. Donde acompasabas sin darte cuenta tu respiración a la suya y mirándolo todo de la mejor manera que sabías para que no se escapara nada.

En los peores días hemos seguido haciendo nuestro trabajo, estábamos junto a ellos cuando echaban de menos a sus familias, tendiéndoles la mano en los malos momentos donde aparecían sus lloros, miedos y preocupaciones. A pesar de todo, seguíamos cogiéndoles sus manos para bailar, cantar, llorar de risas y queriéndolos como si un pedacito de ti fuera en ellos. Ellos nos han devuelto todo el esfuerzo con grandes sonrisas, siendo sumamente comprensibles, colaboradores y facilitado mucho todo lo vivido.

He sentido el apoyo de todo el personal, sintiéndome acompañada en cada momento, trabajando unidos sacábamos fuerzas y ánimos de donde fuera, necesitábamos de ese esfuerzo, apoyo y compromiso por parte de todos para no caer.

Durante estos meses me llevo muchas cosas aprendidas que jamás imaginé, que me cambiarán, tanto a nivel profesional como personal, me he emocionado con las cosas más sencillas, he echado de menos, pero me he sentido más acompañada que nunca. Espero que todo lo vivido no se olvide jamás y podamos aprender de ello.

Iciar López
(Auxiliar de la Residència)

GRAN LLIÇÓ DE FAMILIARITAT I IMPLICACIÓ. MONUMENT A LES FAMÍLIES.

Una de les senyals d'identitat d'Aspace com a entitat, al llarg de la seva història ha estat donar una atenció de qualitat en tots els seus serveis a les famílies i als usuaris.

Degut a la crisis de la Covid i per donar atenció en la distancia a les famílies, una atenció que hem anomenat com treball telemàtic, tothom ens hem tingut que reinventar una mica, espavilar-nos, i aprendre a utilitzar la tecnologia com una aliada per poder comunicar i generar dinàmiques amb les persones que venen al centre com amb les seves famílies.

Cert és que molts ja havíem fet alguna videotrucada, i sinó, n'havíem sentit a parlar, però de cop i volta ens hem vist abocats a aquest recurs a l'hora de fer reunions d'equip, sessions ocupacionals, de música, d'esports i de rehabilitació, que durant el confinament ens han permès mantenir, d'alguna manera, els lligams amb les persones que dia a dia ens veiam al centre, alhora d'oferir activitats per fer a casa i fent participar també a les famílies en tot a aquest procés.

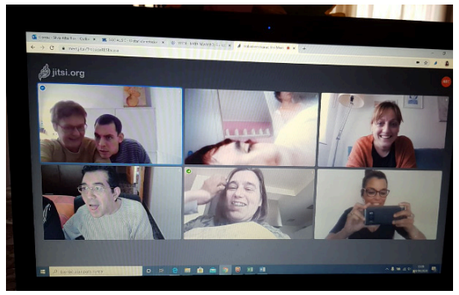

Cal felicitar a les famílies per la seva bona predisposició i implicació a l'hora d'ajudar als seus fills/es en el procés de realització de totes les propostes ocupacionals i rehabilitadores que fèiem, i també en el fet de posar-se al dia en el tema digital, aprenent amb paciència com poder fer videoconferències, tenint preparat allò que suggeríem, i sempre amb un gran somriure i donant les gràcies als professionals per l'esforç que fèiem.

Ara que ha passat el confinament, i valorant l'experiència, podem dir que la comunicació, gràcies a internet i una tecnologia de telecomunicacions bastant accessible (pràcticament tothom té un mòbil intel·ligent amb whatsapp, càmera...), malgrat la bretxa digital, ha estat fluida, fàcil, constant i bidireccional (de professionals a famílies i l'inrevés). Cal dir, que d'alguna manera s'han establert certs lligams de proximitat amb les famílies, i que ens han obert les seves llars en les videotrucades, o videoactivitats amb altres companys que hem fet. Un altre cop gràcies infinites per l'esforç, per ajudar a que els vostres fills participessin i poguessin, en la distància, tenir moments per veure a altres companys i professionals, que tant els ha agradat.

"S'han establert certs lligams de proximitat amb les famílies, i que ens han obert les seves llars en les videotrucades..."

Gràcies famílies! Gràcies per estar tan atents al Whatapp, per seguir les propostes i ajudar als vostres fills/es a fer-les, per tot els vídeos que heu gravat i compartit amb la resta de famílies i professionals, per ser tant agraïts, i per fer-nos la feina tant fàcil. Crec que ens hem conegut més, i que, segur que el futur ens departarà moltes alegries plegats. Estem a la vostra disposició!

Us mereixeu un Monument. Un Monument com a reconeixement per tot el que lluiteu per la felicitat dels vostres fills i filles.

Chema Martín
(Director del CTO Poblenou - Aspace)

REHABILITACIÓ EN TEMPS DE PANDÈMIA

Durant el transcurs de l'inici del confinament de la població i seguint les instruccions provinents de la Generalitat, la Fundació Aspace Catalunya va haver de tancar físicament els centres de Rehabilitació davant l'aparició d'una nova malaltia infecciosa, la COVID-19.

Aquesta situació complexa va desencadenar l'adaptació i posada en marxa de diferents mecanismes per a poder realitzar de manera telemàtica, el seguiment de les disciplines (Teràpia Ocupacional, Logopèdia i Fisioteràpia) que intervenen en els centres amb els nostres usuaris i usuàries.

Gràcies a l'equip TIC i la seva professionalitat, els professionals sanitaris varen disposar de l'entrada telemàtica i protegida a la història clínica i horaris amb un període de temps rècord, facilitant les reunions interdisciplinàries així com seguir realitzant el correcte registre de l'evolució dels usuaris.

La resposta de les persones ateses amb les noves tecnologies han estat molt ben rebudes, amb una efectivitat que ha permès realitzar el seguiment dels casos amb normalitat, l'entrenament telemàtic individual i en grup de les diferents capacitats funcionals, controlar la possible aparició de simptomatologia de la malaltia infecciosa per actuar amb responsabilitat i preservar la salut de les persones, amb la corresponent derivació pertinent si fos necessari, així com conèixer millor les condicions diàries dels mateixos, on el professional ha pogut elaborar pautes personalitzades i adaptades a les necessitats de cadascú.

La implicació de tots els professionals que composen l'equip de Rehabilitació ha estat excepcional, mostrant una professionalitat tant en la ràpida adaptació a les condicions i vetllant per l'atenció integral de la persona, com per la proximitat i compromís que han permès seguir endavant amb la cartera de serveis que s'ofereix en el servei de Rehabilitació.

Els mecanismes interoperatius i d'acció que han facilitat aquesta dinàmica, ha estat possible a la vegada pel lideratge de la Direcció de Salut amb els Responsables de Salut, els quals feien un seguiment intensificat de tots els serveis que composen la Cartera de Serveis de Salut de la Fundació Aspace Catalunya.

Amb la fase de desescalada i entrada de la nova normalitat, els centres de Rehabilitació han estat preparats amb les indicacions corresponents provinents de CATSalut, així com, la preparació pròpia d'un protocol adaptat de contingència a les nostres necessitats, que han afavorit la intervenció integral de tots els usuaris que pertanyen als diferents centres.

Gràcies a la incorporació de les visites telemàtiques i combinades amb les visites presencials, els professionals disposen de les condicions idònies per a fer les diferents intervencions, marcades per al treball interdisciplinar entre l'equip mèdic i rehabilitador, apoderant a l'usuari/a i a la família, amb la finalitat de millorar la qualitat assistencial que impactarà directament sobre la qualitat de vida dels mateixos.

"La implicació de tots els professionals que composen l'equip de Rehabilitació ha estat excepcional..."

Han estat temps difícils, de molts canvis en les dinàmiques intervencionals, situacions que ens ha fet créixer com a servei, equip i professionals, però sobretot hem d'agrair la predisposició de les persones ateses per fer possible, el seguiment sanitari des del Servei de Rehabilitació.

La COVID-19 ha marcat una època excepcional en el món, però també ha marcat un fet històric en l'adaptació dels Serveis de Salut, en el maneig terapèutic de la complexitat de la Paràlisi Cerebral, i tot això, gràcies al compromís i professionalitat de la Fundació ASPACE Catalunya, fent una esmena específica, al gran equip de professionals sanitaris que formen els Serveis de Salut, sense la seva professionalitat i implicació, no hagués estat possible l'atenció integral de les persones ateses en la nostra Entitat.

Carlos Varela
(Cap de Rehabilitació dels Centres de Numància i Marc Aureli d'Aspace)

EL NOU MÓN DE LES VIDEOTRUCADES

Durant aquests últims mesos i degut a la crisis del Coronavirus hi ha un punt comú en moltes de les converses quotidianes: les videotrucades. Ja sigui per Whatsapp, Jitsi, Zoom, Skype... poca gent quedarà que no s'hagi comunicat d'aquesta forma tan moderna i desconeguda per a molts.

Les videoconferències tant laborals com familiars o amb amics, han estat la forma de comunicar-se que més ens ha apropat durant el període de confinament. Les trobades al carrer, abraçades i les reunions a casa s'han substituït per xerrades a distància on tothom es veia les cares i on la gent es posava guapa per parlar davant d'una pantalla.

Però no ha estat un procés gens fàcil. Les baralles amb el wifi, amb l'eco, amb la descàrrega del programa o els problemes amb la tecnologia han suposat un gran aprenentatge per tothom. També ens ha obert els ulls per adquirir una nova manera de treballar i de comunicar-se, diferent del que sempre hem conegut.

Sobretot ha estat important per a què els nois i noies tornessin a veure's tant amb professionals com amb companys/es del seu centre. Tothom ha pogut participar amb molta motivació a les

sessions lúdico-esportives de les trobades online, ja sigui sols o acompanyats amb la seva família. La distància no ens ha frenat a l'hora de passar-ho bé i d'emocionar-nos amb els retrobaments i amb tot allò que comporta l'esport i l'activitat física.

Tot aquest procés ens ha permès arribar a tothom, a donar atenció a persones que no podien sortir de casa, a conèixer famílies i la seva relació amb els seus fills i filles i, en definitiva, a agafar amb tots i totes un vincle afectiu que ha fet que el confinament fos el més agradable possible.

Albert Tribó
(Responsable servei d'Esports d'Aspace)

Ha marxat...

ESTIMADA LOURDES

Quan ens vam plantejar aquest homenatge a la nostra amiga i companya de Residència, sobtadament, tots/es vam començar a recordar anècdotes i aspectes de la seva personalitat. Poc a poc vam anar omplint una calaixera de records, que tots i totes hem instal·lat al nostre cor. I ara, obrim aquests calaixos perquè la conegueu, i si voleu, guardeu un d'aquests preciosos records. Lourdes sempre estaràs amb nosaltres. T'estimem.

La Lourdes era una persona magnífica, siempre tenía palabras amables.

Siempre era muy agradecida. La manera que tenía de reír y de expresarse era única y siempre se preocupaba por todos/as.

Le gustaba el arroz y el vino. Le encantaba ir a la piscina con Itxaso.

Decía que los monitores/as eran ángeles.

La trobarem molt a faltar, ella sempre estava contenta.

No la vaig conèixer molt però era molt bona persona. Molts ànims a la família.

Era muy cariñosa y la quería mucho.

Sempre em feia companyia perquè miràvem Telecinco junts. Ella era guapa per dintre i per fora.

Cada dia em desitjava bona nit abans d'anar a dormir.

La quiero mucho. Recordaré siempre lo mucho que le gustaba el pan.

La trobo a faltar. Li agradava molt l'arròs.

La quiero mucho y la echo de menos. Me siento triste.

Para mí se ha ido una hermana.

Muy atenta siempre conmigo, siempre sonreía, era única en su manera de reír.

Li agradava molt la música. Era un sol.

Era muy buena persona. Tenía una relación muy especial con su madre.

Su día preferido era el Domingo porque su madre venía y le traía cosas.

L'estimo molt i li envio molts petons allà on estigui.

Le gustaba mucho el vino tinto, Marco Massini, siempre llevaba su mantita y la radio, daba muchos besos, repartía mucho cariño para todos/as. Hablaba con la mirada.

Per nosaltres la Lourdes significa una persona molt especial, que sempre expressava els seus sentiments ja fossin d'alegria o tristesa. A més era una persona molt solidaria i ens en recordem molt de la seva alegria, que ens transmetia.

Cuando le trajeron por primera vez la Tablet, empezó a tocarla y a utilizarla y no sé bien que botón tocó y la Tablet reprodució "Me gustan tus bragas sucias".

Cuando llamaba cada tarde a su madre Lourdes se ponía muy pero que muy feliz.

Cuando murió mi madre, Luisa (madre de Lourdes), me llamó para darme el pésame y estoy muy agradecido. Era una persona muy alegre que siempre lo transmitía. Siempre me dejaba su radio para escuchar los partidos de fútbol.

Tenía una relación muy estrecha con ella, le ayudaba siempre que lo necesitaba. Cuando Lourdes no tenía su Tablet encima, yo la entendía mucho y siempre transmitía lo que quería decir Lourdes a los demás. Me acuerdo mucho de las bromas que hacíamos, risas, era muy alegre y hacía reír a todo el grupo. Los domingos estaba muy contenta porque recibía la visita de su madre.

La echo mucho de menos y pienso en su madre.

La quiero mucho, y siempre recordaré con risas cuando Lourdes ponía la radio a las 5 de la mañana.

Me encantaba cuando ponía la radio, cantaba y bailaba. Le encantaba Marco Massini que era su cantante preferido. Siempre veíamos el Sálvame juntos.

Era alegría.

Era amor.

Cuando iba de salida con Álex, lo pasaba genial. Le encantaba el café y el cava.

Nos encantaba el cava a las dos y me hacía mucha gracia cuando tenía prisa para ir al baño.

Recuerdo que siempre quería ver Sálvame.

Ha marxat...

ESTIMAT LLORENÇ

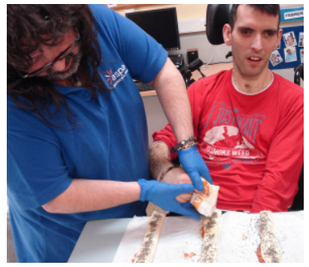

El Llorenç va iniciar la seva trajectòria a Aspace al 2009 al servei de Lleure i Respir, com a monitor de lleure. El 2013 va promocionar-se al Centre de Teràpia Ocupacional de Poblenou fins al 2020, que hem viscut la seva pèrdua a causa de la covid-19.

Recordarem sempre el Llorenç com una persona que creia en el que feia i estimava el que feia, amb plena vocació vers les persones que necessitaven suport. Molt estimat per tots els seus companys d'Aspace, sempre ha estat una gran persona i un gran professional, cordial, afable i humà. Sempre estaràs en el nostre record. T'estimem Llorenç.

Queridos amigos y compañeros de ASPACE, en nombre de todo el equipo de Poblenou queremos daros las gracias por vuestro apoyo, cariño e implicación que habéis tenido en todo este desgraciado proceso (largo y duro...) que nos ha tocado vivir. Desde el minuto cero sentimos vuestro aliento, aliento que todos intentamos transmitir tanto a Llorenç como a su familia. Como os podéis imaginar sabemos de sobras del inmenso corazón que tiene la familia que forma el equipo de Aspace y como también habréis sufrido con la pérdida de un compañero, pésame compartido el vuestro y el nuestro, el de los compañeros que ya no podremos ver a Llorenç día a día, aprender y crecer con él, un abrazo y un beso muy fuerte para todos.

Mirar adelante cuesta, esto no nos hará más fuertes, simplemente lo "guardaremos" en un bolsillo de la mochila y seguiremos caminando, y quizá con el tiempo nos acordaremos de los buenos momentos que nos permitió la vida compartir con Llorenç, y precisamente esos recuerdos serán la motivación de seguir creciendo como profesionales y como personas, porqué en la persona de Llorenç se juntaban todas aquellas cualidades que hacen de una persona el amigo perfecto, el compañero perfecto. ¡Una vez más gracias Llorenç!

A la vuelta de verano, evidentemente, organizaremos un acto para hacer el duelo como toca.

Llorenç decía, *"... Us estimo molt. Penso que en general ens ho hem de dir més i ens ho hem de domostrar més. Alegria i Pau..."*. ¡Qué lección de vida! Gracias por todo.

Equip de Poblenou

Aquesta nit plou, avui fa dues setmanes que vas marxar... dues setmanes, com passa tan ràpid el temps? Com poden canviar tan ràpid les coses? Em costa molt fer aquest escrit, però el vull fer ara que tot és recent encara i et puc parlar des de el cor, sense que la memòria em traïcioni i els records i els sentiments es vagin esvaint.

Fa poc més de dos mesos anàvem vivint el dia a dia a la feina i em perseguies perquè et fes arribar l'escrit i les fotos del nou projecte que fèiem amb l'institut d'aquí al costat. Havíem sentit parlar del coronavirus, però no ens podíem ni imaginar en aquesta situació, i molt menys sense tu, i per molt que hi pensem encara no ens ho podem creure. Feia molts anys que ens coneixíem, però no feia tant que havíem començat establir una amistat; me'n vaig adonar al teu cinquanta aniversari, ara fa un any. Em vaig sentir més part que mai del grupet que havíeu creat a Poblenou; m'agradaven també les trobades dels dimecres amb el Dani, després de la feina al voltant d'una cervesa fresqueta on compartíem unes braves i una bona conversa sobre educació, sobre política o sobre la vida més personal, depenent del dia i dels nostres estats d'ànim.

Quan vas començar a estar malalt no ens vam amoïnar gens, semblava que t'anaves recuperant i que en uns dies podríem recuperar les trobades de dimecres, en aquest cas per videotrucada degut al confinament. Tu sí que paties, però no per estar malalt tu, sinó per la teva mare, els nois del centre, el teu amic... resulta que tots estan bé, segur que t'agradaria saber-ho, molt tristos sense tu però estan tots bé.

El buit que ens deixes a nivell personal és important, però no ho és menys el laboral, serà molt difícil tornar a Poblenou sense tu. Eres la calma i la llum a l'equip de Poblenou; no defugies mai d'abordar els problemes, però sempre trobaves una bona manera per fer-ho. Si algú et comentava enfurismat algun malentès de la feina tu l'ajudaves a veure-ho des d'una altra perspectiva, a posar-te al lloc de l'altre. Si alguna persona de la teva sala tenia un mal dia també l'ajudaves a trobar la calma. Amb les famílies també tenies un vincle molt especial. Crec que la teva partida no deixa indiferent a ningú.

No sé si eres conscient de lo estimat que eres, espero que sí! Creu-me que et trobaré molt a faltar. Moltes gràcies per formar part del meu camí, bon viatge i que la terra et sigui lleu amic.

Patri Burgos
(Fisioterapeuta del CTO Poblenou)

Sento ràbia, sento impotència, sento dolor i tristesa. Es barregen tantes emocions que no em deixen aclarir el que estic vivint.

Barrejo records, paraules, fets, vivències, i un malson. El malson de saber que quan vagi camí de la feina no et podré tornar a trobar aturat al semàfor. I no podré accelerar el pas per tocar-te i dir-te bon dia. I veure com et gires traient-te els auriculars i amb un somriure em dius: *"ei!! Bon dia"* i baixem tot comentant les darreres notícies que escoltaves a la ràdio. El malson d'haver perdut un company i un amic.

Són moltíssims els records que tinc. Repassar-los no em fa mal perquè són bons i en cada un d'ells puc dibuixar un somriure.

Erem els "monitrols" i gràcies al teu bon rotllo i les teves dinàmiques vam ser un bon equip. Un equip que va perdurar mes enllà i que encara fa pocs dies es retrobava per recordar anècdotes, moments i conèixer al Nel.

Hem compartit moltes coses en el dia a dia: les xerradetes a l'entrada, la infusió i el iogurt de pera i canyella per esmorzar, l'estrés de la Yolanda a la sortida, les seves merendines i drets ens han fet riure. Sabem que l'Èric en té prou amb un got d'aigua i un escuradents per dinar i, sobretot, sabem que,... ets un tio collonut Llorenç, ho diu el Sancho a cada moment.

Em pogut compartir el teu bon rotllo, la teva seguretat en la feina que feies, grans projectes carregats d'il.lusió, la teva calma per afrontar les coses més difícils, i sempre, bon sentit de l'humor i autenticitat.

T'agradaven els ocells, la fotografia. Gaudies del bon menjar, de les quedades amb els colegues i sempre ens deies que l'olor a pòlvora et feia vibrar.

Comparties les teves passions i els teu projectes, la pedagogia sistèmica i el curs que havies començat d'escriptura.

Voldria que tot fos un malson i et tornes a veure arribar amb aquell aire de bon jan a un sopar amb les teves ampolletes de vi. Aquelles que sempre portaves, especials per a cada ocasió que ens feien allargar les sobretaules i gaudir de la nostra amistat.

Llorenç, podria seguir parlant de tu una bona estona. Tot plegat és un malson però, sóc feliç d'haver-te conegut. Allà on siguis, gràcies per tot el que ens has donat!!! Res, ni ningú ho podrà esborrar. Alegria i pau.

Laura Pérez
(Professional del CTO Poblenou)

Reflexions - La redacció

EL CONFINAMIENTO

Cuando llegó el aviso del Estado de Alarma que primeramente dijeron que serían quince días me pareció una eternidad, era una sensación extraña dos semanas sin salir de casa, y no poder realizar una de mis aficiones como es salir a andar.

Pero a medida que iba pasando el tiempo y anunciaron que las restricciones se endurecerían y serían más duraderas, me fui haciendo a la idea que esta situación iba para largo, comencé a ver que el final de esta situación no estaba cercano y que haría falta armarse de paciencia y no obsesionarse ni con el final de esta situación (porque es impredecible cuando será ni en qué condiciones será la salida y la "supuesta" vuelta a la normalidad).

Cada vez me suscita más dudas más allá del tiempo que dure el confinamiento, el cómo será el futuro que nos espera cuando todo esto concluya, cómo será la relación con nuestros familiares, amigos, ese famoso distanciamiento social del que todos nos hablan en una cultura como la nuestra de abrazos, besos, y proximidad entre los seres humanos, y ¿cuánto durarán estas restricciones?, ¿volveremos a ser los de antes? Son muchas circunstancias que aún no queda lejos y que el tiempo nos determinará en qué sociedad viviremos a partir que acabe esta cuarentena que seguramente recordaremos muchos años, y quien sabe si también será un antes y un después en la vida cotidiana de todos nosotros.

Han pasado varios meses de este confinamiento que poco a poco va siendo cada vez más liviano, con franjas horarias donde poder salir a pasear, poco a poco la mal llamada desde mi punto de vista "nueva normalidad" que han acuñado como frase. Pero muchas veces tengo la sensación de la fragilidad de la memoria que tenemos, y cómo las consignas que desde las organizaciones sanitarias nos han querido inculcar no han calado en parte de nuestra sociedad como es el distanciamiento social, evitar aglomeraciones, y cuando salgo alguna tarde a pasear veo que poco a poco una gran parte de la ciudadanía no está cumpliendo (aunque la mayoría es responsable, usa mascarilla y no se junta en multitud) pero todavía cuando veo mucha gente junta me provoca una sensación de cierto agobio y el posible rebrote sigue rondando en la cabeza de algunos (ojalá no se cumpla este presagio y salgamos de esta inmensa pesadilla colectiva).

Y por último más allá de la evolución de esta pandemia, queda la incertidumbre de nuestro futuro laboral y económico que no parece menos halagüeño que lo ha sido el sanitario y para algunos creen que será aún más dramático que lo vivido en cuanto a cómo será nuestro futuro por lo menos el más próximo que apunta a recortes, precariedad laboral, etc.... Veremos cuánto de esto se llega a producir y en qué grado nos afecta lo económico... Pero pintar, no pinta nada bien.... bastante oscuro.... o quizás negro del todo!

Lluís Sierra
(La redacció)

REFLEXIONS

Em vaig confinar des de el primer dia, i ho he fet molt estricte seguint les pautes que ens anaven donant, sort de tenir una terrassa i un patí per prendre una mica l'aire i el sol. Això m'ha anat molt bé, jo que sóc de sortir molt, de gaudir de les relacions socials, d'anar i venir...

Ha estat tot molt estrany, sembla que estigui "engabiat" malgrat que sigui pel nostre bé, doncs fins ara mai !! m'he trobat en aquesta situació, de no poder estar amb els meus familiars, amics que més aprecio i també amb altres amistats que tinc, de no poder prendre unes birres i contemplar amb plena tranquil·litat la gent del carrer...

Barreja de sentiments els que he tingut durant aquests 3 mesos de confinament, per una banda he intentat estar seré, però d'altra banda molta ràbia de no poder ajudar, impotència de veure i escoltar de com ens manipulen tots els mitjans d'informació.

Quin fracàs, per les irresponsabilitats dels Dirigents Occidentals, Europeus, Espanyols i Catalans, que a partir de ara, ens canviarà la vida i ja cal que ens calcem que TOT, TOT, serà molt estrany per a tots nosaltres.

Jordi Cabrera
(La redacció)

REFLEXIONES DEL CONFINAMIENTO

Creemos que hemos empezado a estar en confinamiento un poco tarde, se tenía que haber empezado cuando se comenzó a oír alguna noticia sobre si se suspendía o no la mega feria de la telefonía móvil o quizá antes, pero suponemos que, por no crear ningún tipo de alarma social, o bien porqué como todo esto del coronavirus empezó en China, pensábamos que aquí no iba a llegar...

Según tenemos entendido, los profesionales que saben sobre el tema de las epidemias y demás a finales del mes de enero ya advertían que esto era más grave de lo que parecía y que lo que está pasando podría pasar y nadie hizo caso y de repente se ha pasado a jugar partidos de futbol sin público, suspender todo tipo de eventos multitudinarios, cerrar escuelas, hoteles, bares, restaurantes y todo dios confinado en su casa.

Lo que no se entiende es que si tenemos que estar en casa confinados, porque todos los comercios donde habitualmente puedes hacer la compra online, en estos días no hay este servicio hemos probado en todos los comercios que hay por nuestra zona varios supermercados y no nos ha sido posible, y hemos tenido que acabar saliendo a la calle a comprar, no creemos que sea muy lógico. ¿Qué nos decís de los camioneros que tienen que seguir haciendo su trabajo y no hay en todo el país ninguna área de servicio abierta para que se puedan asear, alimentar o descansar, esto es normal?...

Según comenta los medios de comunicación, hay muchos servicios de ayuda a las personas mayores o discapacitados, ¿dónde están? Por nuestra zona nadie ha respirado por ahora, bueno sí, los de tele asistencia para saber cómo estamos como siempre, por no hablar del follón que se ha montado con las personas con autismo que cuando salen por la calle con sus padres a pasear la gente les increpa, incluso los insulta, o dicen que se pongan una pulsera azul para identificarlos, viva la ignorancia, perdón el desconocimiento....

¿Y el Gobierno?, un experto en la improvisación, cada día van sacando decretos de ley sobre la marcha para ir poniendo parches sobre los problemas que se le van presentando sin ningún tipo de previsión ni organización, quizá en lugar de gastarnos tanto dinero con el Rey y todo lo que éste conlleva, deberíamos de gastarnos más dinero en nuestra sanidad pública que son los que realmente nos van a sacar de esta, es de juzgado de guardia que nuestros sanitarios no tengan los medios o medidas necesarias de protección para poder desempeñar bien su trabajo y debido a eso están cayendo como moscas, creemos que cuando llegue el día, el Gobierno debería dar las explicaciones oportunas.

Un recuerdo enorme y nuestro reconocimiento a un montón de familias que han perdido algún ser querido y no se pueden despedir ni enterrar como Dios manda, nunca mejor dicho.

Eso sin comentar nada de la crisis económica que después se nos vendrá encima, maldito coronavirus...

Por cierto, como esto del confinamiento dure mucho mas no sé si me matará el coronavirus o yo mataré a mi mujer o viceversa....

Emi y Xavi
(La redacció)

ESTIMAT DAVID RUFIÁN

Estimado David Rufian Calderon, mejor dicho, Rufi. No concebimos tu partida tan repentinamente de nuestro lado, cuando Lupe el día 7 de enero, nos comunicó que el pasado día 6 por la noche habías fallecido, no lo podíamos creer, y todavía ahora estamos tragando como podemos este mal trago tan amargo que es tan difícil de digerir y de asumir.

Perder un ser querido como tú, David, es un hecho del cual los seres humanos por desgracia no podemos escapar nadie, y es muy extraño y a la vez muy triste, dejar de existir un buen día, es muy cruel no cabe en ninguna cabeza asumir que hayas muerto, con tanta vitalidad y ganas para hacer cosas, pero antes o después lo tendremos que aceptar, no hay otra.

Sin embargo, estamos seguros de que donde estés ahora, será un lugar que no tendrás más dolor, y más sufrimiento. Y naturalmente por fin podrás ver con tus ojos tan bonitos, todas las maravillas de la naturaleza como un magnifico bosque lleno de árboles con sus hojas verdes color marfil, donde podrás pegarte unas buenas siestas en las sombras de los arboles, todas las clases de flores, un sol que no quema será un sol muy agradable, y el cielo azul claro con algunas nubes de color blancas y esponjosas, te dará una brisa muy agradable en tu cara. Podrás correr, saltar, cantar e infinidades de cosas más. Pero aquí nosotros no te vamos a olvidar jamás.

Porque has dejado una buena huella, y también te has impregnado como un perfume, por todos los lugares por donde has pasado, pero con la peculiaridad que se va a quedar para siempre en nosotros.

El viernes, día 10 de enero de esa misma semana, por la mañana, en la Fundació Aspace Catalunya, se hizo un homenaje para nuestro amigo David Rufián. Pasó sus últimos meses de vida en el hospital del Sant Pau, donde estuvo ingresado porque David sufría de brotes epilépticos. De vez en cuando, le daban las crisis epilépticas y últimamente le daban más seguidos, pero estaba controlado por el médico que lo llevaba. Pero tuvo otro brote epiléptico, con la mala suerte que se fue complicándose cada vez más hasta que su cuerpo no pudo más y falleció.

Ese homenaje se realizó en la primera planta que estábamos los chicos de la residencia, los de CDO Montjuïc y también vino una representación de chicos del CTO Poblenou y del CTO Badalona, para hacerle una despedida, entre todos los amigos, que durante este periodo de tiempo que tuvimos la gran suerte de haberlo conocido y compartir momentos de bromas, risas, penas, alegrías, ilusiones, secretos y infinidades de cosas más. Cada representante de los centros leímos unos textos que hicimos explicando cómo era David Rufián Calderón. Era un chico con su manera de ser, con su sencillez y su alegría. sus ocurrencias, con su cantarín de infinidades de canciones, un gran bromista y sobre todo un grandísimo fanático y culé del Barça, que cada dos por tres cantabas el himno, con una peculiaridad innata que solo tenías tú para poder cantarla. Luego vimos un Power Point con la fotos del él durante el tiempo que estuvo con nosotros en la Fundación Catalunya Aspace, en las distintas actividades, cuando íbamos de salidas en los carnavales, en las Navidades o en otros eventos etc. y acabó el Power Point con un video de él que estaba cantando, y no sabía que lo estaban grabado. Fue muy emotivo, conmovedor, tierno pero a la vez muy triste.

Y al final, Óscar, el jardinero y un buen amigo de todos nosotros, que trabaja en la Fundación Aspace Catalunya, y mantiene nuestro jardín en buenas condiciones, trajo una planta del Jardín Botánico, que se llama Ramonda myconi, nos explicó que un día le dijo a David que podía tocar esa planta, y David cuando la tocó, tuvo una sensación muy agradable, le gusto mucho el tacto que tenía. Entonces como recuerdo a él, Óscar, con la ayuda de Anna Zabala, la plantó en la terraza en un lugar donde todos la pudiéramos ver e incluso tocar, de manera que todos pudiéramos recordar a David, que también era una persona con gran tacto.

Todos los que te hemos conocido, tenemos un pedacito de ti, y con ellos, nos vamos a hacer, fuertes, valientes, animosos, alegres, decididos, atrevidos e infinidad de cualidades que tú tenías. En cada centro, que estuviste. Tú has sido un grandísimo ejemplo para todos nosotros, nos dabas vida. Recordamos que nos decías, que un día de estos ibas a escribir todos nuestros nombres en la máquina de braille para hacer postales en braille para felicitarnos las navidades, y también que te gustaba radio Teletaxi, con Justo Molinero, y te gustaban las sevillanas. ¡Qué arte que tenías para cantarlas! También recordamos, cuando había espinacas que no te gustaban, y tu nos decías “Otra vez hay espinacas, Ohhh Nooo...” y nosotros te decíamos, va que son muy buenas y llevan hierro, pero tú ya lo sabías que lo hacíamos de broma.

Casi siempre nos explicabas cosas de tus padres, tú estabas muy orgulloso de ellos y viceversa. Nos contabas que tenías una torre en Segur de Calafell y casi todos los fines de semana te marchabas con tus padres. En verano te ibas a la torre por vacaciones,

te pasabas dos meses, la mar de contento, y además te pegabas cada chapuzón más rico, en tu piscina de plástico que tus padres la preparaban cuando llegaba el verano, te gustaba mucho estar en la piscina, también recordamos, que tus padres tenían un huerto y naranjos y limoneros, y tus padres casi siempre recogían dos bolsas llenas de naranjas y limones para todos nosotros. Estaban muy buenas.

Eran y todavía son, unos fabulosos padres, personas, tus padres han tenido mucha suerte de tenerte a ti, y tú has sido un buen hijo para ellos, no cabe ninguna duda que te querían muchísimo. Aunque tú no estás con tus padres siempre estarás en sus recuerdos y en sus corazones.

Para acabar quería recordar lo buen compañero y amigo que eras de todos, como nos reconocías por nuestras voces, y nuestros pasos, y como estabas pendiente de cada uno de nosotros, y nos ayudabas con tus palabras tan cariñosas y adecuadas en cada momento y también lo hacías con los trabajadores que te tenían y te tienen un gran aprecio.

Podíamos decir más calificativos buenos de ti, pero no se acabarían nunca. Sólo tu cuerpo se fue, pero tus enseñanzas quedarán siempre con nosotros.

Mabel Clavell
(La redacció)

ASPACE COL·LABORA EN UNA INVESTIGACIÓ DE LA PREVALENÇA DEL TEA

El CDIAP ASPACE col·labora en la investigació de la prevalença del Trastorn del Espectre Autista (TEA) en atenció precoç a Catalunya.

L’estudi també quantifica els menors de 31 mesos que presenten risc de patir el trastorn. Els resultats estimen una prevalença de TEA aproximada de 0,57% (1: 175) i confirmen que hi ha un augment important del nombre de casos. També mostra la necessitat de la incrementació dels programes de sensibilització i formació dels professionals per la detecció precoç del TEA.

Trobareu l’article “Estimación de la prevalencia de los trastornos del espectro autista en centros de atención precoz en Cataluña” a la revista nº 35 de Psicopatología y Salud Mental de la Fundació Orienta en el següent enllaç:

https://www.fundacioorienta.com/es/producto/estimacion-de-la-prevalencia-de-los-trastornos-del-espectro-autista-en-centros-de-atencion-precoz-en-cataluna/

Sònia de Abril
(Responsable del CDIAP ASPACE)

ASSISTÈNCIA PERSONAL

Al mes de novembre del 2019 el grup de la redacció de la revista, vàrem tenir l'oportunitat d'anar a una Jornada que va organitzar el Col·legi de Psicòlegs sobre "Asistència Personal". Va ser molt interessant saber com està la implementació d'aquest tema en l'actualitat, i ho volem compartir amb tots els lectors de "Connexió Aspace". Creiem que pot ser una informació que us pot interessar, ja que tampoc es parla molt d'aquest tema.

Ja fa anys que es va començar un projecte pilot a Barcelona i Catalunya, liderat per l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat (IMPD), projecte que va funcionar durant més de 10 anys.

Del text aprovat el 13 de desembre de 2006 en la Convenció Internacional sobre els drets de les persones amb discapacitat on es va acordar el "Dret a viure de forma independent i ser inclòs en la comunitat" (article 19), ja s'intuïa la figura del Assistent Personal, ja que aquest article concretament deia que les persones amb diversitat funcional han de tenir l'oportunitat d'escollir el lloc on volen viure, amb qui, i en igualtat de condicions i evitar l'aïllament i la separació de la comunitat, i per fer realitat aquest projecte es va posar en marxa en la prova pilot que hem comentat la figura del A.P.

Actualment, i amb la gestió de l'IMPD, és un projecte fet realitat, de fet hi ha una llista d'espera d'unes 80 persones, i segons l'aportació econòmica que s'injecti a aquest servei es podrà anar buidant la llista d'espera. En el cas de persones que actualment visquin en una residència també es podran apuntar, i quan rebin l'A.P. ja podran anar a viure a una llar. Depèn del grau de dependència que tingui la persona tindrà dret a més o menys hores, d'aquesta manera una persona amb Grau I de dependència té dret a quasi 24 hores/setmanals d'Assistència personal, en el cas de Grau II serien 33 hores setmanals, i en el cas del Grau III serien 46 hores setmanals.

Si voleu més informació d'aquest servei us podeu adreçar a l'IMPD. Mentrestant el nostre company Manolo Martínez us explicarà en que consisteix aquest recurs tant necessari per les persones amb diversitat funcional.

ASISTENTE PERSONAL. EMPODERAMIENTO Y CRECIMIENTO PERSONAL

Desde Hace unos meses he asistido a dos conferencias en Barcelona sobre, ASISTENCIA PERSONAL, DISCAPACIDAD Y DERECHOS.

Un ASISTENTE PERSONAL, es un profesional que se convierte en las manos y los pies de la persona con diversidad funcional para ayudarla en las tareas que ésta necesite o quiera realizar, y que no pueda hacer por si misma. Pero en todo momento la responsabilidad y decisiones recaen en la persona con discapacidad, usuaria de este apoyo. Este recurso empezó, junto a la ley de la dependencia, sobre el año 2006/7 era una prueba piloto con un número determinado de usuarios, pero en la actualidad aún no se ha extendido a todas las personas con discapacidad que precisamos esta ayuda en nuestra vida cotidiana (aunque ya funciona hay lista de espera para acceder a este servicio).

EL A.P es un apoyo para fomentar la autonomía personal ante cualquier tipo de discapacidad y se puede solicitar a partir de 16 años, por ello tambien hay adolescentes con este apoyo para desarrollar sus actividades cotidianas y va modificándose según las necesidades y evolución de la persona.

Tener A.P ya se considera un derecho básico de la persona, pero en España la ley de autonomía personal aún no está bien desarrollada, ni en recursos humanos ni en ayudas económicas suficientes para pagar a estos profesionales todas las horas de asistencia que cada cual necesite.

En Europa también es un derecho contemplado. En la convención europea de derechos humanos de personas con discapacidad, está aplicable desde ya, y permite tener una vida independiente e inclusiva en la sociedad sin depender de la familia.

En el articulo 19 de la Convención Internacional sobre els derechos de las personas con discapacidad celebrada en Nueva York en el 2006 se habla de la NO INSTITUCIONALIZACIÓN, de no crear ni ampliar mas residencias, pues todos somos personas para poder decidir donde, como y con quien vivir. La convención organizada por la ONU pide a sus estados miembros que homologuen y unifiquen sus leyes para hacer realidad este recurso y que toda persona que lo necesite tenga acceso a tener A.P. y terminar así con la segregación y discriminación que supone obligar a personas a estar y a convivir con otras en ambientes que no han elegido, por el hecho de no poder valerse por si mismas.

También se dice no a las escuelas especiales, salvo en casos muy puntuales y concretos. En general se debe dar mas información real a los padres sobre los beneficios y potenciales de la integración escolar, mostrarles otras experiencias positivas y no alegar que en las escuelas especiales el niño estará mejor atendido, pues para ir a estas escuelas siempre habrá tiempo. Así mismo, las personas que están en residencias, pueden solicitar que se revise su caso para obtener este servicio con los apoyos necesarios para salir y vivir en casa y tener vida propia e y autónoma, es decir, poder decidir lo que hacer, dónde ir, quién toca su cuerpo, qué comer, cuándo dormir o levantarse.

De hecho ya no se habla de ley de dependencia, sino de ley de autonomía personal, ya que con el apoyo necesario la persona puede decidir libremente qué hacer y cómo vivir su vida, pues la institucionalización sistemática e inducida es como someter a presión a la persona, la cual pasa a ser sujeto pasivo donde otros deciden por ella y se la "priva" de sus derechos personales fundamentales y del derecho al libre desarrollo vital que todos tenemos por el hecho de ser personas.

En general, la figura del A.P. se enmarca en el modelo de atención ya hace años establecido de la Planificación Centrada en la persona y la filosofía de vida independiente, que pretende empoderar y fomenta un trato igualitario para todos (Derecho a la igualdad y no discriminación). En este sentido recuerdo especialmente una serie de televisión en los 80, AUTOPISTA HACIA EL CIELO, donde Jonathan Smith, un Ángel con presencia humana y su amigo Mark Gordon, iban ayudando a la gente a resolver sus problemas a través de la reflexión, la empatía, el dialogo, la actitud, la claridad mental, la fortaleza interior, la determinación en positivo, en resumen ayudaban a las personas a evolucionar a través del empoderamiento. Era solo un niño, pero la serie me marcó, sobretodo me gustaban los capítulos sobre la discapacidad, pues me animaban a soñar despierto. Con el paso de los años, la volví a ver, y lo que de niño era ficción, después, estando en la universidad empecé a ver que los argumentos de la serie y sus reflexiones eran actuales como la vida misma, tiene mensajes explícitos que antes no captaba pero entonces sí, mensajes tan reales como los escritos que publico yo desde hace años en esta revista. Y ahora, años más tarde podemos decir que la figura del A.P. vendría a ser aquel Ángel de la serie que ayudaba y empoderaba en cada capítulo.

Manuel Martínez Fernández
(La redacció)

ASISTENTE SEXUAL

Esperemos que no sea una FAKE NEWS: Francia estudia legalizar la asistencia sexual a personas con diversidad funcional.

No sabemos como irá en Francia, que tiene una mentalidad más abierta, menos conservadora, y ya, en diferentes momentos de la historia ha liderado importantes cambios.

Aquí, por mucho que nos las demos de modernos somos bastante carcas, solo hay que ver la mentalidad de nuestros políticos que son los que hacen las leyes. Nuestra sensación es que juegan con nosotros.

Evidentemente sería una buena noticia regular el tema de la asistencia sexual, pero no solo por el colectivo de personas con diversidad funcional, nosotros creemos que se ha de regular ya de raíz, y crear un marco legal para las personas que trabajan en el campo de la prostitución. Somos conscientes que no se puede equiparar la asistencia sexual con la prostitución, pero puestos a regular que lo regulen todo. No queremos un trato especial, queremos normalidad y trato igualitario.

Podemos decir, que según la experiencia de diferentes personas que conocemos que el servicio de asistencia sexual es un buen recurso para personas con diversidad funcional. Tal y como planteamos en una de nuestras revistas anteriores aporta empoderamiento sexual para la persona, todos tenemos derecho a sentir placer y disfrutar plenamente de nuestra sexualidad, de nuestra vida y regular este servicio nos ayudará a dar visibilidad al tema de la sexualidad y nos ayudará como sociedad a dejar de lado los prejuicios (que son muchos). Ya hay varios países que lo tienen implementado, como Bélgica, Alemania, Suiza y Países Bajos... suponemos que en España habríamos de decir hoy estamos más cerca de regularlo pero menos que mañana, o no... veremos!

La redacció

LA HISTÒRIA DEL SERVEI DE LLEURE

Hem hagut de tirar d'hemeroteca per saber dels inicis del lleure a la Fundació Aspace Catalunya. Les primeres activitats de lleure de l'entitat, es remunten cap a la dècada dels 70, on l'agrupació Petit Príncep, realitzava activitats d'oci amb els alumnes de l'escola, inspirades en els escoltes. Es feien excursions, sortides, teatre, inclús campaments de quinze dies!

El servei de lleure d'Aspace – originàriament ASPACE Llar- va néixer l'any 1999, de la iniciativa de la treballadora social Roser Freixes, amb la voluntat d'oferir un suport domiciliari a les famílies de persones usuàries de l'entitat, per tal d'evitar la sobrecàrrega familiar. El programa de suport a la llar li atorga el nom inicial del servei. A l'antic centre ocupacional d'Aspace Numància s'organitzaven sortides mensuals amb caràcter lúdic i social que permetien gaudir del temps lliure en un entorn comunitari. D'aquesta manera, ASPACE Llar donava resposta tant a les famílies com a les persones usuàries, cobrint les necessitats que sorgien fora de l'horari d'atenció al centre.

Amb la incorporació al servei del Chema Martín es van posar en marxa els grups de trobada, formats per membres de la revista d'Aspace i dels serveis de consultes externes de l'entitat.

L'any 2004, l'Àngel Izquierdo va emprendre la direcció amb l'objectiu d'ampliar l'oferta de lleure i crear una estructura consolidada per elaborar un model de lleure inclusiu reconegut a la cartera de Serveis Socials. L'any 2006 ja es portaven a terme diferents accions, com la participació a la Comissió de lleure de la Federació APPS i ECOM o l'elaboració de diferents programes de lleure inclusiu.

El servei de lleure s'anava consolidant amb més força i se centrava en un model de suport familiar enfocat en el lleure i gaudi de les persones usuàries, amb la seva participació activa en aquest model d'atenció.

Les treballadores socials Meritxell López i, posteriorment, la Sílvia Alba, van posar la mirada en donar resposta a les necessitats familiars, a partir de les accions proposades pel Llorenç Ladero -al qual vull rendir homenatge- qui treballava per oferir un lleure comunitari que millorés la qualitat de vida de les persones.

Concretament, l'any 2009 ja es coordinaven diferents programes amb un gran nombre de participants: servei de lleure inclusiu, programa de vacances d'estiu, servei cangur –dels infants de famílies de l'AMPA de l'escola d'Aspace-, casal d'estiu, coordinació de la revista Connexió i direcció del servei d'esports.

El servei respir es va crear l'any 2010 i combinava dos models d'atenció –el familiar i la promoció del lleure inclusiu-. Durant els deu anys de funcionament ha sigut un servei molt valorat per famílies i persones usuàries i, juntament amb el programa de vacances d'estiu, ha donat resposta a un gran nombre de persones ateses en períodes vacacionals i caps de setmana.

La Bianca Palmisano ha coordinat el servei de lleure en la seva darrera etapa, des de 2011 fins al 2020, aportant un valor afegit a les accions que s'havien fet i ampliant l'oferta a persones externes a l'entitat. Ha defensat la importància del lleure en les persones amb pluridispacitat i ha lluitat pel seu reconeixement.

Aspace Llar ha permès somniar, cantar a viva veu, conèixer gent nova, compartir il·lusions, banyar-se per primer cop al mar, desconnectar, riure amb amics, enamorar-se, sentir-se lliure, confiar, autodeterminar-se i sentir moltes més emocions.

Gràcies a totes les persones que han sigut el motor per tirar endavant el servei, les direccions, personal tècnic, monitors, famílies i sobretot les persones usuàries que han confiat en nosaltres.

Però el servei de lleure no acaba aquí...

La crisi sanitària causada per la pandèmia de la Covdi-19 ha estat el detonant de la presa de la decisió de deixar de prestar directament el servei de lleure però seguirem oferint activitats i sortides als nostres usuaris d'altra forma a la que veníem treballant en aquest darrer període, establint sinèrgies amb les entitats que són especialistes en aquest àmbit i que per la seva pròpia naturalesa poden garantir continuïtat i sostenibilitat.

Des d'Aspace aportarem el nostre coneixement i expertesa en l'atenció a la persona amb paràlisi cerebral i pluridiscapacitat, i ens preocuparem de que els nostres usuaris puguin seguir gaudint del lleure ja que la socialització i la relació amb els altres són fonamentals per la salut, benestar i creixement de la persona. I en el nostre cas, pel col·lectiu que atenem encara pren més importància i força per la dificultat que comporta fer sortides i trobar-se amb els amics degut a les necessitats de suport que es requereixen.

Actualment estem elaborant el nou projecte i detallant el replantejament de la situació a fi de seguir acompanyant als nostres usuaris i famílies. En la seva darrera fase, ha estat un servei amb problemes de sostenibilitat econòmica ja des de fa uns anys per la caiguda de les subvencions i per no formar part de la cartera de serveis socials de la Generalitat de Catalunya . Encara i així, des de l'entitat vam apostar per donar-li continuïtat en la mesura del possible i per enfortir la seva organització interna.

I de fet, gràcies a la Bianca Palmisano i a tot l'equip de monitors vam fer un important avanç i feina en aquest sentit, però la gravetat de la situació que hem viscut per la Covid-19 no ens ha permès seguir amb el projecte. Al mes de març abans de la publicació del Decret de l'estat d'alarma, ja havíem hagut de suspendre les activitats guiats pels principis de prudència i responsabilitat.

Llavors no érem conscients de que aquesta situació persistiria al llarg del 2020 i no sabem encara com afectarà l'any 2021.

Al mes d'abril d'enguany ja vam veure que no podríem seguir endavant amb l'organització del casal, de les colònies, dels respirs i de la programació de sortides de cap de setmana que teníem programades pel risc que suposava per la nostra població i pels professionals .

En aquestes circumstàncies el més prudent ha estat prescindir del servei tal i com estava plantejat fins ara, reconduint la situació sense modificar els nostres objectius respecte l'atenció de la persona adulta en tota la seva globalitat i amplitud, atenent també la seva dimensió social i lúdica.

Deixem doncs una etapa enrere i continuem amb una altre. Ha estat una decisió difícil però necessària, pròpia d'una organització madura i amb capacitat d'adaptació a les diverses circumstàncies i realitats que esdevenen a fi de no perdre l'equilibri i seguir treballant amb fermesa i qualitat per la persona amb paràlisi cerebral.

Sílvia Alba
(Treballadora social del Lleure 2007-2014)

Míriam Torrella
(Directora de Serveis Comunitaris)

Todos, o casi todos, en algún momento de nuestra vida laboral nos hemos visto en la situación de tener que decir adiós a un trabajo, uno de esos que te hacen crecer no solo como profesional, en el que has puesto todo tu corazón y del que te sientes feliz de haber formado parte y de algún modo, humilde, haber dejado una pequeña huella.

Este mes de Junio del año 2020, el Servei de Lleure i Respir cierra sus puertas, la crisis de la Covid-19 nos ha alcanzado, aunque todos sabéis que llevábamos años con dificultades para hacerlo posible.

Hemos dejado en el camino monitores/as y coordinadores muy profesionales, que han enriquecido este servicio, que siempre han trabajado con la mayor de las sonrisas y que lo han dado todo para que nuestros usuarios tuvieran derecho a un ocio de calidad y lo más inclusivo posible. Personal que me ha llenado de ilusión con sus propuestas y con sus ganas. Decenas de voluntarios, que sin ellos no hubieran sido posible muchas de las salidas previstas que comportaban gran número de movilización de usuarios/as, agradecer también el trabajo con los otros centros, las ayudas prestadas y el soporte para que nuestras actividades salieran bien y por supuesto a todas las familias por su confianza, su valoración y por su apoyo en todo momento.

A Llorenç Ladero por pasarme la batuta y su amor por el servicio dándome entonces, la oportunidad de disfrutar como él lo hacía, de mi papel como coordinadora, a Silvia Alba por acompañarme en mis inicios..., pero sobre todos a los usuarios, por sus risas, por sus caras cuando algo nuevo les sorprendía, les hacía sentir más libres.

Estoy convencida que del Servei de Lleure i Respir, ha conseguido que se sintieran integrados, iguales e incluídos.

A todos ... GRACIAS, he tenido mucha suerte, sé que restarán en nuestra retina y nuestro corazón momentos inolvidables.

Bianca Palmisano
(Responsable del servei de Lleure i Respir 2013-2020)

ENTREVISTA A QUATRE MANS
Trini Arnau & Sílvia Gelabert

Fa ben poc s'han jubilat les nostres estimades Trini Arnau i Sílvia Gelabert. Són dues persones amb una gran trajectòria a l'Escola d'Educació Especial del d'Aspace, i amb una gran saviesa gràcies a l'experiència acumulada.

No podíem deixar passar l'ocasió de fer-vos el nostre modest homenatge en forma d'entrevista, i també agrair-vos de tot cor tota la vostra professionalitat i implicació amb tots els alumnes que hem passat per les vostres mans (mai millor dit...).

1 Us en recordeu del vostre primer dia que vàreu entrar a treballar al Centre Pilot? Com vàreu anar a parar aquí? Quants anys teníeu? Amb quins alumnes us vàreu trobar?

– Trini: Si, perfectament, el meu pare treballava al taller del Centre Pilot, amb la Matilde..., i quan tenien alguna sortida o excursió, jo hi anava de voluntària des dels 16 o 17 anys.

Es va donar la circumstància que em va quedar una assignatura de COU, i per no estar un any, només estudiant aquesta assignatura, vaig parlar amb el Dr. Ponces i vaig entrar a ocupar la plaça que va deixar la Montse Mas, justament el mes de març de 1975, després d'anar a una formació prèvia de psicomotricitat a Paris. Vaig anar al grup de grans del departament de Teràpia Ocuapcional, que recordo que estava al final del passadís, on està ara el D2. Del meu primer dia, recordo que a mida que anava entrant pel passadís, m'anava trobant amb molts nens, que em miraven i em deien coses. Un d'ells el Benjamí Dalmau, que em va preguntar com em deia i m'anava cridant pel meu nom.

Vaig entrar amb 19 anys com a auxiliar clínica. I no vam assolir la categoria de Terapeutes Ocupacionals, fins passats 5 anys d'experiència en el departament.

– Sílvia: Era l'any 1974, quan uns coneguts de la Montse Mas em varen proposar de treballar al Centre com a auxiliar de Teràpia Ocupacional.

Recordo, el primer dia que vaig començar a treballar, estava bastant nerviosa i recordo la sensació que vaig tenir a l'entrar, a l'obrir la porta del Centre em va sorprendre la olor de cafè recent fet tan agradable que feia. No feia olor ni d'hospital ni d'escola sinó d'un lloc més familiar.

També em va sorprendre el moviment que hi havia pels passadissos.

Molts nens es desplaçaven sols amb caminadors o gatejadors o gatejant. Era una visió oposada a la paraula paràlisi. Recordo molt aquest contrast.

2 Per a la gent, que no sap ben bé que és la teràpia ocupacional, ens podeu fer cinc cèntims?

– Trini: La Teràpia ocupacional, ajuda a les persones que tenen dificultats tant motrius com cognitives, que utilitzin totes les seves capacitats per ser més autònomes. La terapeuta ocupacional valora en les diferents situacions i activitats del dia a dia, què va millor a cada persona per tal de tenir més autonomia. Un cop feta la valoració, i si cal algun suport l'ha d'aprendre a utilitzar i l'ha de poder incorporar a la seva vida, ja sigui a l'escola, a la llar, al taller ocupacional, al lloc de treball, etc.

Per aquest motiu, si cal hem d'anar adequant o adaptant els diferents espais, on les persones que necessiten algun suport tècnic, o una supressió de barreres arquitectòniques, puguin desenvolupar-se adequadament a la seva situació personal.

També treballem amb la família i l'entorn. La terapeuta dóna pautes a la família i als cuidadors perquè puguin ajudar a que la persona sigui més autònom, pautes de com adaptar la roba, eines per ajudar a les transferències, millorar la higiene, distribució d'armaris per facilitar l'accés, etc.

La feina és apassionant...

– Sílvia: Proporcionar la màxima autonomia a les persones que per algun motiu la perden, ja sigui per alguna discapacitat o malaltia. En el nostre cas que treballem amb nens, proporcionant aprenentatges per aconseguir el màxim que li permetin les seves capacitats físiques i mentals per aconseguir el màxim d'autonomia. Adequant si cal l'entorn i facilitant les tasques amb adaptacions que els permetin portar a terme una activitat.

3 Podem dir que vosaltres sou de les pioneres en la professió de Teràpia Ocupacional, com vàreu començar? Quina formació vàreu fer?

– Trini: Quan vam començar, a Espanya no existia la formació de Teràpia Ocupacional, hi havia professors molt

importants, sobretot a Anglaterra, França, on el Sr. Mas i el Dr. Ponces em van aconsellar que hi anés a formar-me.

Quatre o cinc anys després d'entrar a treballar al Centre Pilot, es va crear l'escola de Teràpia Ocupacional a Madrid. No era una universitat ni donaven un títol oficial, però van ser els inicis a Espanya. Tanmateix nosaltres no hi vàrem anar. Jo personalment, em vaig casar i no era el moment d'anar cap a Madrid.

A Catalunya la primera promoció universitària de Terapeutes Ocupacionals, va ser al 1997 a Terrassa.

– Sílvia: El Centre Pilot va ser una de les primeres institucions del país en tenir un

servei de Teràpia Ocupacional. La Matilde, s'havia format a Anglaterra, i va crear el departament de Teràpia Ocupacional al Centre Pilot, amb la Bety i algunes persones més. Més tard vam entrar com a auxiliars de Terapeutes Ocupacionals nosaltres tres: la Teresa, la Trini i jo mateixa

– Trini: Llavors a l'escola del Centre Pilot, tots els dimarts es feia una sessió clínica, on hi assistia tot el personal (en aquella època no érem tants), i s'exposava i s'estudiava un cas, de manera que tots apreníem a partir d'aquests casos. Això era com una formació constant, entre els professionals que exposaven el cas, (fisioterapeutes, terapeutes ocupacionals, logopedes, treballadores socials, psicòlegs, mestres, doctors...), i els que escoltàvem. Vam aprendre molt del Dr. Ponces, la Dra. Coromines, el Sr. Mas, el Dr. Escayola, el Dr. Cruz, el Dr. Aguilar... etc

– Sílvia: En aquell moment hi havia molta activitat de formació i molt interès de tot el personal per aprendre. El Dr. Ponces, la Dra. Coromines, juntament amb altres metges que treballaven a la casa, ens formaven constantment tant a nivell teòric com pràctic.

Vam tenir la immensa sort de poder fer molts cursos de formació, tant teòrics com pràctics de psicomotricitat, de fèrules, posicionament, etc.

4 Amb l'experiència de tants anys quins canvis destacaríeu al llarg de tot aquest temps tant a nivell de la vostra especialitat, com a terapeutes ocupacionals, com a altres nivells?

– Sílvia: És difícil de dir, abans eres tu qui havies d'espavilar-te i adaptar els coneixements que adquiries en formacions externes a la paràlisi cerebral.

Ara ha millorat molt el nivell acadèmic i de coneixement de moltes patologies a nivell de Fisioteràpia, Logopèdia i Teràpia Ocupacional. Tot això ajuda a millorar els tractaments.

També han millorat la oferta de material en general, que sovint hem de fer servir.

– Trini: A nivell general, el que ha millorat molt són els estris de suport i les adaptacions. Sobretot en tecnologia, software i hardward per accedir a l'ordinador. Pantalles, tauletes, pissarres tàctils...

No fa gaires anys ens havíem d'inventar les adaptacions amb diferents materials que tinguéssim al nostre abast, (suports de porexpan, o de fusta, on insertar el teclat, velcros...), perquè els nois poguessin accedir a l'ordinador, depenent de les seves necessitats. Licornis amb palets de fusta, per prémer les tecles amb el cap, o amb la barbeta... Petites fèrules d'agafament, individualitzades al tipus de prensió de cadascú, perquè poguessin prémer el teclat. Cobertors de teclat...

Els materials per fer fèrules també han millorat molt i n'hi ha de nous que són més còmodes de portar i de confeccionar.

També hi ha botigues on tenen roba adaptada a diferents possibilitats. I també estris de cuina.

5 Amb tants anys a l'escola segur que teniu alguna anècdota o record ben gravat al vostre cap... voleu compartir-ho amb nosaltres?

– Sílvia: Tinc molts bons records...molt bones experiències compartides, tant amb els companys com amb els alumnes. Me'n recordo de coses divertides.

Recordo com un grup de professionals del Centre ens vam presentar de voluntaris Paralímpics a "Barcelona 92". El Centre Pilot s'hi va implicar molt ja que l'àrea d'esports hi presentava molts atletes.

L'anècdota és que abans els grups eren de 12 alumnes i aquell curs, 8 anaven en cadires de rodes i 4 caminant, eren els alumnes més grans de l'escola.

La classe era força petita i era difícil anar d'una banda a l'altre sense trobar-te un caminador o una cadira. Recordo un dia que una alumna ens va dir una mica enfadada... "ja m'agradaria veure-us a vosaltres aquí assegudes" ... (a la cadira de rodes) i llavors les quatre que formaven l'equip professional d'aquell grup classe vam decidir que estaríem una estona llarga fent de mestres assegudes en una cadira de rodes. Aquell dia va ser un punt d'inflexió. Tant els nois i les noies, com nosaltres sobretot ens vam poder posar en el lloc de l'altre, i tenir una visió de la realitat de cadascú de nosaltres. Crec que va ser una bona lliçó per tots, també hem de dir que va tenir la seva part còmica.

Un dia el Ramiro ens va deixar tancades a la terrassa una bona estona, i va intentar fer-nos xantatge. Encara ens ho recorda ara...

Recordo quan teníem 25 o 30 anys, i no ens feia mal res, anàvem amb els nois a les piscines de "Can Caralleu" o de colònies. En aquell moment els autocars no tenien plataformes ni res. Agafàvem els nois a coll i els pujàvem i després les cadires de rodes, aquell dia arribàvem esgotades a casa.

He gaudit moltíssim amb els alumnes i els professionals...

– Trini: És molt difícil, en tenim molts de bons i divertits, com quan fèiem teatre, i treballàvem molt els decorats i els vestits que ens posàvem, els fèiem de paper pinotxo, i ens quedaven molt bé.

La Festa del Pare Noel, és la que més m'agrada de l'escola, i sempre l'he gaudit molt amb els nens i també amb els companys. Ja des dels dies previs, amb emoció, fins el dia en que arribava.

Recordo al Jose Pedro Cirera, la seva mare era locutora de ràdio, i de cop i volta, ell feia que era locutor de ràdio, ens feia riure molt, tot i que ho feia molt bé!

Havia una Masia a Sant Pere de Ribes, on els nois més grans i anaven a passar alguns caps de setmana. Amb l'accés molt complicat, un camí ple de pedres i amb pujada, costava molt d'empènyer les cadires de rodes, i ens agafaven moltes ganes de riure!!! L'organitzador era el Jordi Rietos, i la Vicenta, era la cuinera.

Amb el personal també tenim bones anècdotes, abans, a l'hora de dinar, teníem una hora i mitja, i aprofitàvem per prendre el sol, anar a les piscines Picornell. I quan estàvem embarassades ens estiràvem a descansar una estona a les màrfegues de fisio... era la nostra hora...

També va ser molt especial una desfilada de roba adaptada, que vam organitzar el departament de Teràpia Ocupacional, a les Cotxeres de Sants. Hi van participar els nens i nenes de l'escola i ens van ajudar algunes mares a adaptar algunes peces de roba i a planxar-les i posar-les a punt!

Va ser una experiència fantàstica!

6 Com heu aguantat tant a Aspace, hi ha algun truc que també voleu compartir?

– Trini: Jo crec que el truc és gaudir a la feina. Anar a treballar amb il·lusió. Hem fet amics i amigues per sempre, mentre visquem. I amb alguns alumnes també. Hem après molt, i hem compartit moments intensos, tant amb els companys com amb els alumnes.

Jo m'ho he passat molt bé durant aquests anys, i estic molt contenta d'haver conegut persones estupendes, tot i que algunes s'han quedat en el camí. Sempre us portaré al cor!

– Sílvia: La il·lusió, que la feina et motivi, el dia a dia. Jo per exemple, a final de vacances ja pensava en quins canvis podria fer en les activitats, posava el comptador en marxa perquè m'agradava el que feia. Ara, quan et trobes a alguns nois i noies que ja són adults i que has tingut d'alumnes, em fa molta il·lusió veure com han crescut i madurat i la bona feina que han fet.

Aquesta motivació, el fet d'agradar-te la feina, va fer que en alguns moments moltes persones ens impliquéssim molt en altres projectes. Per exemple amb l'esport recordo que quan

anàvem a fer boccia, no hi havia tant personal en el centre com ara, i anàvem amb algunes companyes, amb el meu marit i els meus dos fills. Qui s'implica en una cosa com aquesta i més en cap setmana, si no t'agrada molt..., no ho fas

7 Quines són les expectatives de futur o projectes un cop jubilades?

– Sílvia: Fer allò que em ve de gust, coses senzilles, no sé, fer ioga, fer una mica d'esport o fer caminades amb el meu gos. Tenir poques obligacions per no estar com abans, tenir el temps per fer les coses que m'agraden...i poder improvisar en un moment donat. I per suposat i molt important, tenir temps per dedicar-lo als meus nets.

– Trini: Per començar no mirar el rellotge, dedicar-me a fer activitats que abans no tenia prou temps per fer. Anar a concerts, a museus als matins, pintar, estar amb els nets i compartir algunes activitats com estimulació musical, dibuix..., amb ells.

Viatjar, i gaudir de les coses petites que ens porta la vida.

Gràcies per tot, us estimem molt...

ENJOY

LES 7 DIFERÈNCIES

Fotografia d'una pantalla en una vídeotrucada durant el confinament.

Marca amb una X les diferències que vas trobant

Rúlex
(La redacció)

ENJOY

DOBLE V DOBLE V DOBLE V

Si coneixes alguna web interessant o vols compartir alguna aplicació ens ho pots enviar a **connexio@aspace.cat**

RECOMANEM

Maur (Restaurant accessible)

www.maur.es

Restaurant accessible, a l'Esquerra de l'eixample de Barcelona, concretament al carrer Muntaner, molt ben comunicat en transport públic. Un dels restaurants de referència per la redacció de la nostra revista. El restaurant ofereix cuina tradicional catalana a base de plats artesans senzills elaborats amb ingredients de primera qualitat, frescos i amb gran varietat, hi pots menjar des de carn a la brasa, pizza, pasta, fins a calçots de temporada. Destaca un tracte amable, proper i molt sensible amb les nostres necessitats.

RYAN O'CONELLS

SOY ESPECIAL, Y OTRAS MENTIRAS QUE NOS CONTAMOS A NOSOTROS MISMOS"/SPECIAL (NETFLIX)

Ryan O'Connell es un joven escritor, bloguero, actor, director, cómico, activista LGBT y defensor de las personas con discapacidad. Es una persona con mucho éxito en EEUU. Con su trabajo y su activismo, ha dado visibilidad al colectivo LGTB i concretamente a las personas con discapacidad que pertenecen a este colectivo, doblemente discriminadas.

La historia de Ryan O'Connell merece ser conocida.

O'Connell creció en California, el mismo describe a su familia como "liberal". Es una persona con parálisis cerebral, tiene una hemiplegia que afecta el lado derecho. Debido a su paràlisis cerebral, tuvo diez u once cirugías cuando era niño, pasó tiempo en el hospital y recibió mucha fisioterapia. A todos los de ASPACE nos suena un poco esta música...

Se hizo famoso por sus memorias en 2015, un libro titulado "Soy especial, y otras mentiras que nos contamos a nosotros mismos", sobre su vida como un hombre gay con parálisis cerebral, que adaptó a la serie de televisión Special para Netflix, que se estrenó en abril de 2019.

O'Connell, con un estilo desinhibido y honesto, nos habla de cómo ha aprendido a superar todas las barreras, incluidas las que él mismo se había puesto. Desde la aceptación de quién es a partir de su libro, Ryan ha salido adelante y ha aprendido a gustarse a sí mismo: "Escribir este libro fue un desafío, pero al final lo he terminado, y no exagero cuando digo que ha salvado mi vida. Empecé este libro siendo alguien con un profundo dolor y auto medicándome con toneladas de medicamentos; y he terminado siendo alguien genuinamente feliz y preparado para gritar: 'iGay! iParálisis cerebral!' desde una cima que se derrumba. Y esto es porque ahora me gusta todo de mí".

Ojalá todos supiéramos hacer como Ryan, que lejos de vivir su Parálisis Cerebral como un obstáculo, ha hecho de ella una motivación en su vida.

Os invitamos tanto a leer su libro, "Soy especial, y otras mentiras que nos contamos a nosotros mismos", como a ver la serie de la cual es protagonista, y guionista basada en su propia experiencia.

La redacció

ELS HEREUS D'EN CUIXART

En aquesta secció volem tenir un record pel nostre amic Martí Cuixart, i publicarem petits escrits, poemes, narrativa... que ens envieu a connexio@aspace.cat

AMINAH (usuaris del Taller de Lectoescriptura de la Residència)

Sóc Aminah. Tinc 15 anys i vaig néixer a Rabat (Marroc). Diuen que tinc un caràcter fort. Fa una setmana els meus pares van decidir que em casarien amb un parent del meu pare. Aquest em treu 10 anys d'edat. No el conec de res, ni tan sols l'he vist en fotografies.

Considero que encara estic a l'edat de l'adolescència. No em sento preparada i no estic gaudint d'aquesta etapa, sempre estic fent totes les feines de casa i no puc estar amb els meus amics.

Des de que em van donar la notícia del casament, no vaig a l'escola i estic trista per la meva situació de futur. Considero que tindré una sensació de soledat si el casament es duu a terme.

Aquest sentiment només ho puc compartir amb el meu germà Hassane. Té 14 anys i tenim molt bona relació. Ell em coneix molt bé i sap que no em vull casar.

Durant el dia d'avui, que ha sigut molt llarg, he fet tot el que he pogut per preparar el casament però no puc evitar els meus gestos de desacord, ja que no em fa gens d'il·lusió casar-me.

Li he dit al Hassane que aquesta nit tinc pensat escapar-me i que m'ajudi a distreure als meus pares. Al principi el meu germà es va negar i es va enfadar molt amb mi, però després de parlar-ho molt, va entendre que seria infeliç durant tota la meva vida.

Just abans de l'hora de sopar, la mare estava parlant amb mi sobre el casament i com seria la meva vida de casada: com cuidar de la casa, del meu marit i el que s'espera d'una bona esposa a la nostra cultura. M'ho explicava de tal manera que va a arribar a emocionar-se. Si la conversa s'hagués allargat, probablement hagués arribat a plorar. Però va arribar el Hassane tot esverat, avisant a la mare de que la cuina feia olor a cremat. La mare va sortir corrents, ja que era el sopar del dia del casament (el que ella no sabia era que ho havia provocat el meu germà segons ho havíem planejat).

Mentre jo parlava amb la mare, ell m'havia preparat una bossa amb dos pantalons i dos samarretes. A part de la roba, m'ha posat alguna cosa de menjar i una ampolla d'aigua per al trajecte. A la butxaca petita, m'ha deixat 500 dirhams que els ha robat dels diners que han estalviat els pares pel casament.

Aprofitant que el Hassane estava distraient a la mare, jo em poso roba còmoda, agafo la bossa i me'n vaig per la finestra, on m'esperen un parell d'amics del meu germà. Ells em van acompanyar fins a un magatzem de roba, on fan transports de teixits de la zona cap al port de Tànger.

Durant el trajecte, els amics m'expliquen que m'hauré d'amagar on em digui el conductor. Un cop arribat al magatzem ens trobem a un home de 40 anys, alt i aparentment agradable.

M'assenyala on m'haig d'ajupir, i m'adverteix que a partir d'ara fins a arribar al port, haig d'estar en silenci. Ell em mostra un gest carinyós, donant-me un copet a l'esquena.

Allà em vaig quedar ajupida, durant les dues hores que van dir però que a mi se'm van fer eternes.

En arribar a Tànger, el conductor em va avisar amb un dos cops al camió, i vaig haver de baixar corrents. Em feia mal tot i gairebé no podia córrer de pressa, però vaig treure forces ja que era la meva oportunitat de canviar la meva vida i de sobretot decidir què fer amb ella.

Aquí començava o podria començar una nova oportunitat per a mi. L'home va ajudar-me a pujar a una patera. Hi havia més gent com jo. Em feia una mica de por la situació, el fet de que era la primera vegada que em trobava així, però treia forces perquè era una decisió meva i sabia que passés el que passés sempre seria millor que tot el que deixava enrere. La única gran pena que tenia era la meva família.

Continu escrivint, això significa que encara estic viva i que he aconseguit arribar a les costes de Barcelona. Ha sigut molt difícil. Molts cops pensava que no aguantaria però realment veig que sóc forta.

Ara ja estic aquí sola i tot depèn de mi. Amb ajuda dels diners que tinc buscaré un lloc per viure i una feina del que sigui.

S'ha fet fosc. És molt tard. Demà al matí buscaré algun lloc on puguin ajudar-me a començar de zero. Potser m'animo a estudiar alguna cosa per tenir un futur millor... Serà dur però no tinc res més important a fer que lluitar cada dia no només per sobreviure, no només per viure, sinó per ser feliç.

El nostre món, Jesica Bao

Estem contaminant el nostre món
amb papers a terra i plàstics al mar.

Els carrers i les muntanyes hem de mantenir nets
per poder passejar amb avis i nens.

El canvi climàtic està fent
que les estacions de l'any siguin diferents.

Animals del mar i animals del fred
estan morint per aquest canvi de temps.

Pluges perilloses i vents forts estan fent mal
a països que estan a prop dels oceans.

El canvi climàtic del present i del futur
no s'aturarà, si no hi col·laborem tots junts.

El nostre món és la nostra llar
i entre tots l'hem de cuidar.

LA CONTRA

La Míriam Torrella dirigeix els serveis comunitaris d'Aspace des de 2013. Va posar en marxa la Residència l'any 2015 amb un total de 45 places i el Centre de Dia i Ocupacional amb 28 usuaris l'any 2016. Durant aquest període de pandèmia per la Covid-19, que ha tingut una important afectació a la Residència per la necessitat d'incorporar nous protocols dia a dia i procurar que els equips poguessin complir amb les seves funcions amb seguretat, ha estat al comandament, donant resposta a les situacions que s'anaven presentant juntament amb la Direcció i l'equip de fisioterapeutes del centre.

Què ha sigut el més difícil?

Han estat uns moments difícils per a tots, principalment per la incertesa de l'entorn i la manca de preparació per aquest tipus de situacions. I en aquest marc, la responsabilitat de donar protecció i criteris clars de treball a tot l'equip.

En la mateixa línia, l'atenció a les persones usuàries sense projectar emocions inquietants i procurant que la vida en el centre confinat, tenint companys aïllats i altres hospitalitzats, no fos un motiu de preocupació i de por que pogués arribar a bloquejar-los i angoixar-los excessivament.

Què pots dir del personal de la residència i de tot l'equip que han estat en primera línia?

No tinc paraules per expressar el meu orgull i reconeixement a tot l'equip, que en circumstàncies tant difícils han estat dia a dia atenent les necessitats dels nostres usuaris.

És un equip de qualitat i alt perfil humà, que ha demostrat el seu compromís i responsabilitat. I amb aquestes paraules m'estic referint a tot l'equip: a la Direcció del centre, la Lupe Vaca Narvaja, que ha superat les expectatives que tenia d'ella referents a l'abordatge de dificultats, a l'equip de fisioterapeutes que ha estat fonamental per poder posar en marxa cada una de les directrius que ens donaven des de les Autoritats Sanitàries, a l'equip de neteja que ha treballat amb la màxima consciència per mantenir les condicions higièniques i desinfectar els espais, i per suposat a l'equip d'atenció directa, que ha treballat amb molt d'esforç seguint rigorosament tots els protocols que posàvem en marxa i amb una actitud positiva i alegre.

Com s'aconsegueix portar un confinament tranquil i saludable amb els usuaris, tenint en compte tots els moments d'estrès, inclús de por que s'han viscut?

Crec que és molt important tenir clares les pautes d'atenció, la consciència clara de trobar-se en una situació extraordinària que requereix de molt autocontrol i la visió global de la persona considerant no solament les necessitats de la vida diària des d'una dimensió física, sinó també la dimensió emocional i social.

El fet d'atendre a la persona en tota la seva amplitud, cuidant els detalls, amb alegria i molt bona energia crec que ha estat determinant per aconseguir un confinament saludable i tranquil.

Com es cuida a la gent que cuida?

Deixant a part factors relacionats amb la remuneració i/o condicions laborals en general, factors relacionats amb la comunicació, l'escolta i l'empatia donant suport en allò que es necessiti són claus.

I en un marc més general, que el treballador senti que forma part d'un equip que treballa per un projecte comú, un "projecte de tots" amb objectius clars i definits, en definitiva amb un propòsit que va més enllà d'un mateix i és compartit.

FUNDACIÓ aspace Catalunya

aspace INSTITUT FUNDACIÓ PRIVADA

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de Barcelona

www.aspace.cat
@aspacebarcelona
www.issuu.com/aspacebcn